

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ μητροπολίτης ΙΩΑΚΕΙΜ Γεωργιάδης (Πρόεδρος)
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
Μ. Βασιλείου Β' γραμματεὺς τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου

† Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
Χρ. Παπαϊωάννου Α' γραμματεὺς τοῦ πατριαρχ. γραφείου
Κ. Ἰωαννίδης ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ.Ι. ΓΕΔΕΩΝ
Ἀρχισυντάκτης ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ι. ΜΕΛΙΔΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Δ' ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ
ΛΟΥΚ. 13, 10—17

νευ ὑπερβολῆς δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ φιλανθρωπότατον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀπ' αἰῶνων ἐπάγγελμα εἶνε τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα. Διότι αἱ νόσοι καὶ αἱ ἀσθένειαι, αἱ σωματικαὶ καὶ αἱ ψυχικαί, εἶνε ἡ δεινότητι μάλιστα ἢ καταμαστιζούσα καὶ ταλαιπωροῦσα τὸν ἄνθρωπον, ἢ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο κακὸν βασανίζουσα καὶ ἐκφυλίζουσα τὸ εὐγενέστατον τῶν ἐπὶ γῆς πλασμάτων. Ρίψατε ὅπου θέλετε ἔταστικὸν τὸ βλέμμα ὑμῶν, καὶ θὰ ἴδητε πανταχοῦ ταλαιπωρίας καὶ δάκρυα, καὶ θὰ ἀκούσητε πανταχοῦ ὀδυρμοὺς καὶ στεναγμοὺς ἀπὸ ποικίλων νόσων. Οὐδὲ ὑπάρχει τις προνομιῶχος τάξις ἀνθρώπων, ἥτις δύναται νὰ κανηθηθῇ ὅτι οὐδέποτε ἐστέναξεν, οὐδ' ἐταλαιπωρήθη ἀπὸ τῆς πολυκεφάλου λερναίας ὕδρας, ἀπὸ τοῦ πρωτέως τῶν ἀνθρωπίνων νόσων.

Καὶ ὅταν ταῦτα οὕτως ἔχωσιν, ὅπως καὶ ἀληθῶς ἔχουσι, τίς ἄνθρωπος λογικὸς καὶ εὐσπλαγχνός δύναται νὰ μὴ αἰσθάνηται ἰδιαιτέραν τιμὴν καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς εὐόρκως μετεροχομένους τὸ ἱερὸν ἐπάγγελμα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης;

«Ἱητρός γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων»
εἶπεν ὁ μέγιστος ποιητὴς Ὅμηρος. Καὶ ὅταν

τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐπάγγελμα μετέρχηται τις μετ' ἀφιλοκεροῦς φιλανθρωπίας, τότε τίς δὲν θαυμάζει τὸν μέγαν τοιοῦτον εὐεργέτην, καὶ μετὰ Θεὸν δὲν λογίζεται αὐτὸν λυτρωτὴν καὶ σωτήρα; Ἐὰν δὲ σοβαρῶς ὑπολογίσωμεν τὰς πολλαπλᾶς ἀπὸ τῶν νόσων ἀνθρωπίνους ζημίας, τότε κάλλιον θὰ ἐκτιμήσωμεν τὰς ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης πολυτίμους τῆ ἀνθρωπότητι εὐεργεσίας.

Καὶ οἱ μὲν λοιποὶ πάντες οἱ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἰατροὶ, οὐχὶ εἰς ἑαυτοὺς καὶ μόνον ἐπαναπαύομενοι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ παναγάθου Θεοῦ φωτισμὸν ἀπεκδεχόμενοι, ἤσκησαν καὶ ἀσκοῦσι τὸ φιλάνθρωπον αὐτῶν ἔργον. Ὁ δὲ θεάνθρωπος λυτρωτὴς καὶ σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ μέγιστος ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωματίων, «ὃς διήλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰάμενος πάντας» (Πράξ. 18, 38), ὅλως ἔκτακτον εἶχε τὴν δύναμιν τῆς θαυμασίας θεραπείας καὶ τῶν μᾶλλον χρονίων καὶ ἀνιάτων νοσημάτων. Δι' αὐτὸν λόγος ἀπλοῦς, πρόσψαυσις πρόχειρος, τὸ δ' οὐσιῶδες ὑπερβάλλουσα εὐσπλαγχνία πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, ἐπετέλει ἀκαριαίως τὰς θαυμασιωτάτας τῶν θεραπειῶν.

Παρακολουθῶν δὲ τις τὴν ἐν τοῖς εὐαγγελίοις σκιαγραφίαν τοῦ βίου τοῦ Ἰησοῦ μετ' ἐκπληξεως καὶ συγκινήσεως βλέπει ὅτι οὐσιῶδως τὸ ἔργον αὐτοῦ εἶνε ἰατρικὸν, ὅτι πανταχοῦ καὶ πάντοτε ὡς φοβερός πολέμιος ἀντεπεξέρχεται κατὰ πάσης ἀνθρωπίνης ἀσθενείας σωματικῆς, ψυχικῆς ἠθικῆς. Καὶ μήπως τὸ κοσμοσωτήριο αὐτοῦ ἔργον δὲν ἦτο θεραπεία τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ

τῆς προλατορικῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς νόσου τῆς συνεπαγαγούσης τοσαῦτα εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος δεινά; Ἡ ἁμαρτία δὲ καθόλου, εἶνε διανοητικὴ καὶ ἠθικὴ νόσος συνεπαγομένη πολλὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς παθήσεις καὶ ὀδυνηρὰς κληρονομικὰς συνεπειάς. Τούτων πάντων πρόθυμος ἰατρὸς ἦτο πάντοτε ἐπὶ τῆς γῆς ὁ θεάνθρωπος ἐλευθερωτὴς τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄλλ' ἐν ᾧ ἐκεῖνος οὕτως ἀφθόνως καὶ πλουσίως παρεῖχε τὰς ἀπὸ τῶν θαυμασίων θεραπειῶν εὐεργεσίας, τὰς προκαλούσας τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ λαοῦ, οἱ πνευματικοὶ τότε ἄρχοντες τῶν Ἑβραίων, οἱ ἀπὸ τῶν αἰρέσεων τῶν φαρισαίων καὶ τῶν σαδδουκαίων, ὑπὸ φθόνου καὶ κακεντρεχείας ἐξαχραιοῦμενοι, παντοίας προφάσεις ἐπέζητουν ἵνα ἐπισκιάσωσι καὶ διασύρωσι τὴν ἀκένωτον τοῦ Κυρίου φιλανθρωπίαν. Μικροὶ δὲ καὶ μικρολόγοι καὶ μικρομόχθηροι ὄντες, διύλιζον πάντοτε τὸν κώνωπα καὶ κατέπινον τὴν κάμηλον, ἐπέζητουν τὸν καθαρισμὸν τῶν ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἐν ᾧ ὁ οὐράνιος διδάσκαλος ἄσπονδος ἐχθρὸς ὢν τῶν ξηρῶν τύπων καὶ τοῦ νεκροῦ γραμμатος, ἀπεσκυβάλιξε τὰς παραλόγους ψευδευλαβείας καὶ ἐπάρσεις αὐτῶν, καὶ ἀπέβλεπεν εἰς τὸ ζωοποιῶν πνεῦμα.

Εἶτε λοιπὸν σάββατον, ἡμέρα δὴλα δὴ ἀργίας, εἶτα ἄλλη τις μικρὰ ἢ μεγάλη ἑορτὴ ἦτο, ἐκεῖνος ἀξίωμα ἔχων ἵνα κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ οὐρανοῦ πατρὸς διηνεκῶς ἐργάζεται πρὸς ἀγαθὸν, πρόθυμον ἑαυτὸν παρεῖχεν εἰς εὐεργεσίαν τῶν χρεῖαν ἔχόντων τῆς ἀπ' αὐτοῦ βοηθείας. Ἐγόγγυζον οἱ ὑποκριταὶ φαρισαῖοι καὶ ἐπέκρινον τὰς ἐν σαββάτῳ θαυμασίας εὐεργεσίας αὐτοῦ, ἐκεῖνος δὲ θαυμασίως ἀπεστόμωνεν αὐτοὺς καὶ καθίστα ἀναπολογήτους. Καὶ βεβαίως πρὸ τοῦ φωτὸς τῆς λογικῆς καὶ φιλανθρώπου τῶν πραγμάτων ἀντιλήψεως τί τῶν μοχθηρῶν σοφισμάτων τῆς φαρισαϊκῆς κακίας ἠδύνατο νὰ ἔχη λόγον ὑποστάσεως; Καὶ ὅμως ἡ κακία καὶ οὕτω δὲν ἄφινεν αὐτοὺς ν' ἀφοπλίζονται, συνεχῶς ἐξευτελιζομένους καὶ καταισχυνομένους.

Μίαν τοιαύτην περίπτωσιν παρουσιάζει τὸ σημερινὸν εὐαγγέλιον. Εἶνε σάββατον, καὶ ὁ Ἰησοῦς διδάσκει ἐπὶ τῇ βάσει περικοπῆς τῆς ἁγίας Γραφῆς τοὺς παρισταμένους εἰς τὴν συναγωγὴν. Ἡ διδασκαλία αὐτοῦ δὲν εἶνε ὠχρὰ, ἀναμικτὴ καὶ νεκρὰ ὡς ἡ τῶν φαρισαίων,

ἀλλὰ πλήρης ζωῆς καὶ δυνάμεως, δι' ὃ ὁ λαὸς ἄπληστος κρέμαται ἀπὸ τῶν θείων χειλέων. Οἱ πάντες ἠθικῶς καὶ διανοητικῶς θεραπεύονται, μόνος ὁ ἀρχισυνάγωγος καὶ οἱ σύντροφοὶ αὐτοῦ φαρισαῖοι σκοτιζονται, θολοῦται δὲ ὑπὸ τοῦ φθόνου καὶ τῆς κακίας ἡ διάνοια αὐτῶν, ἥτις ἄλλως ἠδύνατο νὰ λεπτολογῇ περὶ ἐπουσιῶδων πραγμάτων, προβάλλουσα πολλάκις δικαιολογίας ἀδικαιολογήτους καὶ ἀνενόχους ἐνοχὰς τῶν διαφωνούντων.

Κατὰ σύμπτωσιν παρίσταται ἐκεῖ ἐν δυστυχῆς ἀνθρώπινον πλάσμα, μία γυνὴ ἀπὸ δεκαοκτῶ ἐτῶν ταλαιπωρουμένη ὑπὸ φοβερᾶς νόσου, ἥτις εἶχε διαστρέψει διάφορα ἀπὸ τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ τοῦ νοτιαίου μυελοῦ προερχόμενα κινητήρια νεῦρα. Καὶ ἔκλινε λοιπὸν τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος πρὸς τὴν γῆν διαρκῶς, ἠδύναται δὲ ὀρθία νὰ ἀναβλέπῃ πρὸς τὸν οὐρανόν. Καὶ ὅμως εἰς τοιαύτην οἰκτρὰν εὐρισκομένη κατάστασιν, ἀλγεινὸν εἰς τοὺς ὀρῶντας θέαμα, διετήρει τὸ πνεῦμα ὑγιές, καὶ διὰ τῆς θείας τοῦ Κυρίου διδασκαλίας ἀνεπεροῦτο πρὸς τὰ αἰθέρια τῆς ἀρετῆς ὕψη. Οὕτω δὲ διακειμένην τὴν δυστυχῆ γυναῖκα, οἴκτου εἰς πάντας καὶ συμπαθείας ἀντικείμενον, ἦτο δυνατόν νὰ παρίδῃ ὁ οὐράνιος ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, ὁ κοινὸς εὐεργέτης πάντων;

Ἡ θεραπεία δι' ἀπλῆς ἐπιθέσεως τῶν παντοδυνάμων χειρῶν καὶ διατῆς θριαμβευτικῆς προσφωνήσεως «Γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου» πάραυτα ἐπετελέσθη. Ὁ κόσμος θαυμάζει καὶ δοξάζει τὸν Θεὸν, χαίρων διὰ τὰς ἐνδόξους ὄντως τοῦ Κυρίου εὐεργεσίας, ὁ δὲ ἀρχισυνάγωγος, μὴ δυνάμενος κατ' εὐθείαν νὰ ἐλέγξῃ τὸν εὐεργέτην, μετ' ἀγανακτήσεως ἐπιπλήττει τοὺς εὐεργετούμενους, διότι τάχα τὸ σάββατον ἐζήτουν θεῖαν εὐεργεσίαν, ὡς εἰ ἀπεκλείετο αὕτη νομικῶς. «Ἐξ ἡμέραι, λέγει, εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου». (Λουκ. 13, 14). Ὁ παραλογισμὸς εἶνε καταφανέστατος καὶ ἡ μοχθηρία ἀποτροπαιοτάτη. Ὁ δὲ Κύριος ἀποστομώνει τὸν ὑποκριτὴν δεικνύων ὅτι τὸ σάββατον ἐλύοντο τὰ ἄλογα ζῶα κατὰ νομικὴν διάταξιν καὶ ὠδηγοῦντο εἰς τὸ ὕδωρ πρὸς ποτισμόν. Πολὺ λοιπὸν δικαιότερον ἦτο νὰ λυθῇ τὸ σάββατον ἀπὸ χρονίας φοβερᾶς νόσου θυγάτηρ τοῦ πατριάρχου Ἀβραάμ, δι' ὃν οἱ φαρισαῖοι ἰδίᾳ ἐκαυχῶντο ὡς ἀπόγονοι αὐτοῦ. (Ἰωάν. 8, 33. 39. 53).

Ε΄ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΛΟΥΚ. 14, 18—24

τι πρὸ παντὸς ἄλλου ἀπαιτεῖται καθ' ἅπαντα τὸν ἐπὶ γῆς βίον ἡμῶν πρὸς εὐεξίαν καὶ ἀσφαλῆ ἐπὶ τὰ πρόσω πορείαν, εἶνε ἢ λογικὴ τάξις καὶ ἐκτίμησις τῶν διαφορῶν ἡμῶν ἔργων καὶ καθηκόντων. Ἐφ' ὅσον δὲ πολυπλοκώτερος εἶνε ὁ βίος ἡμῶν καὶ αἱ πρὸς τὸ κοινὸν ὑποχρεώσεις ἐπιβλητικώτεροι, ἐπὶ τοσοῦτο μείζων ἀπαιτεῖται προσοχὴ καὶ ἀφοσίωσις πρὸς τελεσφόρον διευθέτησιν τῶν τοῦ βίου ἡμῶν. Οὐδ' ἐπιτρέπεται νὰ παραβλέπωμεν οὐσιώδη στοιχεῖα καὶ νὰ ἐξαντλώμεθα εἰς ὑποδεέστερα, νὰ περιφρονῶμεν τὰ ἱερώτατα τῶν καθηκόντων ἡμῶν, προφασιζόμενοι ὅτι ἄλλα εἶνε ἐπιβλητικώτερα καὶ ἐπαγωγότερα.

Ἡ στάθμη τῆς ἀπονομῆς τοῦ δικαίου καὶ ἀνήκοντος εἰς ἐκάστην τῶν πράξεων καὶ ἐνεργειῶν ἡμῶν πρέπει πάντοτε νὰ εἶνε λίαν εὐαίσθητος, δεικνύουσα καὶ τὴν ἐλαχίστην κατὰ ποῖον καὶ κατὰ ποσὸν διαφορὰν αὐτῶν. Καὶ δὴ πρῶτον ὀφείλομεν νὰ διακρίνωμεν αὐτὰς ὡς πρὸς τὰς διαφορὰς ἡμῶν σχέσεις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ πέραν ἔτι αὐτοῦ, γινώσκοντες ὅτι δὲν εἴμεθα μόνον ἐφήμερα καὶ παροδικὰ ὄντα, ἀλλὰ καὶ αἰώνια. Ὅτι λοιπὸν κάλλιον συνάπτει ἡμᾶς μετὰ τοῦ παρόντος καὶ μετὰ τοῦ μέλλοντος, καὶ ἔχει πολυτιμότεραν δι' ἡμᾶς, ὀρθῶς σκεπτομένους, καὶ σπουδαιότεραν ὑπόστασιν, ἐκεῖνο πρέπει νὰ ἀξιούται παρ' ἡμῶν μείζονος προσοχῆς καὶ προθυμίας.

Καὶ λοιπὸν ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, ἀκμαίας οὔσης, πρέπει πάντοτε νὰ ἀκούηται παρ' ἡμῶν, καὶ οὕτως εὐθαρσῶς πάντοτε νὰ χωρῶμεν ἐπὶ τὰ πρόσω, ποιούμενοι ἕλλογον καὶ κατὰ τὸ ἐνὸν δικαίαν διάκρισιν μετὰ τῶν διαφορῶν ὑποχρεώσεων ἡμῶν. Οὐδὲ συγχωρεῖται εἰς ἡμᾶς ὀρθῶς σκεπτομένους, νὰ ἀδιαφορῶμεν διὰ τὴν κανονικὴν καὶ εὐτακτὸν διαχείρισιν τῶν κεφαλαίων τοῦ βίου ἡμῶν, ποῦ μὲν ὑπερπλεονάζοντες, ποῦ δὲ ὑστεροῦντες. Γενικώτερον δὲ πρέπει νὰ ποιῶμεν διάκρισιν τῶν πνευματικωτέρων καὶ μᾶλλον παραμονί-

μων ἐνεργειῶν ἡμῶν, αἵτινες καὶ ἀποτελοῦσι τὴν πολυτιμότεραν ὑπόστασιν τοῦ βίου ἡμῶν καὶ ἠθικοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ζῶντες, διηνεκῶς συμφοροῦμεθα μετὰ τῆς ὕλης καὶ τῶν ποικίλων ἀναγκῶν τοῦ σώματος, δὲν πρέπει ὅμως οὐδέποτε ἐντελῶς νὰ λησμονῶμεν ὅτι καὶ πέραν τοῦ κόσμου τούτου, καὶ πέραν τοῦ τάφου, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀκούουσι συνεχῶς οἱ προσεκτικοὶ ἄνθρωποι τὴν θεῖαν ἐκείνην ἐνθουσιαστικὴν φωνὴν «Τὸ πνεῦμά ἐστι τὸ ζωοποιῶν, ἢ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ οὐδὲν» (Ἰωάν. 6, 63). Καὶ οὕτω χωροῦμεν εὐθαρσῶς ἐπὶ τὰ πρόσω, πράττοντες ἐν σώματι καὶ διὰ τοῦ σώματος ὅσα ἅγια, ὅσα ἱερά, ὅσα εὐφημα, ὅσα ἐνάρετα, ὅσα πνευματικὰ καὶ αἰώνια, διαιωρίζοντες μετ' εὐλογιῶν καὶ ἐπαίνων τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν.

Καὶ ὅταν ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν προβάλλωσι τὰ θέλγητρα τῶν ὕλικων ἀπαλαύσεων, ὅταν ἡ αὐξήσις τῆς κινήσεως καὶ ἀκινήτου ἡμῶν περιουσίας, τῶν χρημάτων, τῶν κτημάτων, τῶν χρησίμων ζώων, προβάλλῃ ἐνώπιον ἡμῶν, ὅταν τὸ κάλλιστον τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν ὁ εὐάρμοστος καὶ ἐνάρετος συζυγικὸς βίος θέλγῃ καὶ ἀπασχολῇ ἡμᾶς, καὶ πάλιν ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, ἡ φωνὴ τοῦ πνεύματος ἡμῶν, ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ πρέπει καλῶς νὰ ἀκούηται παρ' ἡμῶν, πρέπει νὰ εὐρίσκη ἡμᾶς ἐτοιμοὺς εἰς ἐπιτέλειαν ὑψίστων καθηκόντων καὶ μετὰ θυσίας ἔτι καὶ χρημάτων καὶ κτημάτων καὶ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς ἐπιγείου ζωῆς.

Ἡ παραβολὴ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου καὶ ἡ παράλληλος αὐτῆς ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Ματθαίου (22, 1—14) δεικνύουσι πόσον ἐπιζήμιον εἶνε νὰ παρακούῃ τις εἰς τὴν φιλάνθρωπον καὶ εὐεργετικὴν φωνὴν τοῦ παναγάθου Θεοῦ, παραγνωρίζων καὶ ὑποτιμῶν αὐτήν. Καὶ ἡ φωνὴ αὕτη συνεχῶς ἤχει εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς τὴν διάνοιαν ἡμῶν, ἀλλ' ἡμεῖς μερμυκῶντες καὶ τυρβάζοντες περὶ πολλὰ, παρακούομεν, δὲν ἐκτιμῶμεν αὐτήν, ὅπως ἔπρεπε νὰ ἐκτιμῶμεν καὶ πάραυτα συμμορφώμεθα πρὸς τὰς νοουθεσίας αὐτῆς. Ὁ πατὴρ, ἡ μήτηρ, ἡ γυνὴ, τὸ τέκνον, ἡ ὕλικὴ περιουσία ὑπερεκτιμῶνται καὶ ἀποβαίνουσιν εἰς ἡμᾶς, παραβάτας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὀλεθροὺς καὶ ἀπώλεια.

Κυρίως δὲ αἱ δύο αὐταὶ παραβολαὶ διδάσκουσι πῶς πρέπει προθύμως νὰ ἐννοῶμεν καὶ ἀποδεχόμεθα εὐγνωμόνως τὴν μεγίστην ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εὐεργεσίαν, τὴν διὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀπολύτρωσιν καὶ σωτηρίαν. Αὕτη ἀπ' αἰῶνων πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως παρασκευασθεῖσα, ἐπιτελεῖται ἀπὸ χιλίων ἐνεακοσίων δεκατεσσάρων ἐτῶν διὰ τῆς γεννήσεως, τῆς ἐπιγείου ζωῆς, τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ θεανθρώπου, «ὅς ἐγεγνήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις» (1 Κορ. 1, 30). Καὶ οἱ προφῆται δὲ καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι θεόπνευστοι τῶν Ἰουδαίων ἄνδρες, καὶ οἱ ἔνθεοι ποιητὰ καὶ φιλόσοφοι τῶν Ἑλλήνων, πολυειδῶς προελείναν τὴν ὁδὸν τοῦ Σωτῆρος, καὶ τέλος αὐτὸς οὗτος ἐπεφάνη ἐν δούλου μορφῇ, καὶ ἐκάλει καὶ καλεῖ πάντας εἰς σωτηρίαν.

«Ἐρχεσθε, φωνεῖ, ὅτι ἔτοιμά ἐστι πάντα· μετανοεῖτε, ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Λουκ. 14, 17 Ματθ. 4, 17). Ἄλλ' ἡ θεία καὶ παρήγορος αὕτη φωνὴ δὲν ἠκούσθη ὑπὸ τῶν πρώτων δικαιουμένων νὰ τύχωσι τῆς σωτηρίας, ὑπ' αὐτῶν τῶν υἱῶν τοῦ νυμφῶνος. Καὶ διατί; Διότι εἶχον διαφθαρῆ ἀπιστήσαντες, διότι ἦσαν πονηρὰ τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ δὲν ἠνείχοντο ἀνατροπὴν καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταβολὴν τοῦ βίου. Ὅτι δὲ οὗτοι ἀπώλεσαν, τοῦτο ἐκέρδησαν ἄλλα ἔθνη, καὶ πρῶτον τὸ ἑλληνικὸν καὶ τὸ ρωμαϊκόν, ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία. Οὕτω δ' ἀπαρτίζεται ἀπ' αἰῶνων ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν οὐρανῶ.

Δὲν πρέπει ὁμως νὰ λησμονῶμεν ὅτι καὶ ἐκ τῶν μελῶν τῆς βασιλείας ταύτης ὑπάρχουσιν οἱ μὴ συμμορφούμενοι πρὸς τὰς ἀρχὰς αὐτῆς, πρὸς τὸ ἅγιον αὐτῆς πνεῦμα τὸ ἐξαγνίζον τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. Ζῶσι καὶ ἐν αὐτῇ, ὅπως καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, ἐν ζοφερᾷ νυκτὶ διαφθορᾶς, διάγουσι βίον ὑλικὸν τὸ πλεῖστον καὶ ὑλόφρονα, καταδαπανώμενοι ἐφ' ἃ μὴ δεῖ. Οἱ τοιοῦτοι εἶνε ἔνοχοι, διότι γνωρίζαντες τῆς ἀληθείας τὸ φῶς, ἀποστρέφονται αὐτό. Ἄλλ' εἴθε πάντες οἱ ἄνθρωποι ὡς τέκνα τοῦ οὐρανοῦ πατρὸς καὶ ἀδελφοὶ πρὸς ἀλλήλους νὰ ἐνστερνίζωνται τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ ἐπέλθῃ ἐπὶ τέλος εἰς τὸν κόσμον «ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουροῦσα τὰς καρδίας καὶ τὰ νοήματα πάντων» (Φιλ. 4, 7).

† Ο Ν. Β.

ΒΟΗΘΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΔΥΣΕΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΑΠΟΙΚΙΩΝ

Μετὰ τὴν ἐν ταῖς σελίσιν 100—106 τοῦ ἐμοῦ «Ἀρχείου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας» ἐκδοθεῖσαν Ἱερεμίου Γ' τοῦ πατριάρχου πρὸς τοὺς ἐν Μεσσηνίη παροικοῦντας Ἕλληνας ἐπιστολὴν, ἐκδίδωμι δύο παλαιότερας ἐκείνης ἐπιστολὰς ἑλλήνων ἐκ Στεφανοπόλεως (Βρασσοβοῦ) τῆς Τρανσιλβανίας πρὸς τοὺς πατριάρχας τὸν Νοταρὰν Δοσίθεον (τὴν πρώτην) καὶ Χρῦσανθον (τὴν δευτέραν) πεμπομένας. Ἀμφότεραι μετεγράφησαν ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων, ἀποθησαυριζομένων ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τοῦ παρ' ἡμῖν ἀγιοταφικοῦ Μετοχίου. Ἄγνοῶ ποῦ πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὴν κλεῖδα τοῦ αἰνίγματος, ὅπερ ἢ πρώτην τῶν ἐπιστολῶν παρίστησιν. Εἰς τὴν ἐν Βρασσοβῶ ἑλληνικὴν ἀποικίαν ἀναφερεταὶ τις ἐπιστολὴ, ἧς τεμάχιον ἐκ τῶν αὐτῶν ἀρχείων μετέγραψα. Παναγιώτης ὁ γραμματικὸς (τοῦ Βλαχίας ἡγεμόνος) πρὸς τὸν πατριάρχην Χρῦσανθον γράφει τῇ 18 μαΐου 1717 τὰ βρωμοειδέστατα ταῦτα· «ἐπιστέλλω βραδέως — — πλὴν, οὐ ραθυμία, οὔτε ἀμνηστία τῶν πρὸς ἐμὲ εὐεργεσιῶν τῆς τὴν σιγὴν ταύτην εἰργάσατο, ἀλλὰ τὸ τῶν περιστοιχιζομένων με συμφορῶν συμῆνος, τὸ τῆς ὁδοῦ πολὺν μέσον, ἡ χ αλεπωτάτη δήμευσις τῶν περὶ τὸν προηγεμενεύοντα φαναριωτῶν καὶ διαβολοσφεντούλιδων καὶ εἰδεχθοκατζιβελοῖατρομανόλιδων καὶ κλεπτονησιασπροθαλασσογραμματικῶν, καὶ ἐτέρων πολλῶν· ἢ τε ἐξαπίνης ἐφόδος καὶ ἀφόρητος καταδρομὴ καὶ πολιορκία τῶν κατάνων καὶ ἡ Βουκουρεστίθην εἰς Μπρασοβὸν φυγὴ τῶν αὐτόθι προυχόντων, καὶ ἡ παντελὴς γυμνότης, ναὶ μὴν καὶ ἡ ἐνεστῶσα δειλία μου τῆς ἐπανόδου· Ἐγὼ ὁμως ὁ πολυπαθῆς δούλος τῆς, εἰ καὶ ἐξ ἁμαρτιῶν μου ἀπώκισθην ἀληθῶς εἰς Μπρασοβὸν, ἀλλὰ τῆς ὑμετέρας γλυκυτάτης μοι μνήμης οὐ μετώκισθην».*

Περὶ τῆς αὐτῆς κοινότητος ἔγραφέ μοι τῇ 24 δεκεμβρίου 1906 ὁ Ἀλκιβιάδης Σαρδέλλης σὺν ἑτέροις πολλοῖς, πᾶσιν ἀποκαλύπτουσι σαφῆς ἠθικὴν, κοινοτικὴν, καὶ ἀποσύνθεσιν, τάδε· «Πρὸ πολλοῦ ἔστειλα εἰς τὰ Πατριαρχεῖα διαφό-

* ὁ γραμματικὸς Παναγιώτης εἶχε καὶ υἱὸν ὀνόματι Στέφανον.

ρους ἐκθέσεις, καθὼς καὶ τὴν διαθήκην τοῦ χατζῆ Νίκα τὴν συνταχθεῖσαν τῷ 1789 ἑλληνιστὶ τοῦ πρώτου δηλαδὴ δωρητοῦ τῆς τε ἐκκλησίας, τῆς σχολῆς, καὶ τοῦ ταμείου ἐλεῶν· ἐπίσης ἔστειλα καὶ βιβλίον συντεταγμένον ρουμανιστὶ, οὐγγριστὶ, γερμανιστὶ καὶ λατινιστὶ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπεριείχοντο ὅλα τὰ ἐγγράφα, ὅσα ἐχρησιμοποιήθησαν μεταξύ ἑλλήνων καὶ ρουμάνων εἰς τὴν δίκην τῆς ἐκκλησίας ταύτης· εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο ὑπάρχει γερμανιστὶ συντεταγμένη καὶ ἡ διαθήκη τοῦ πρίγκηπος Μπραγκοδεάνου, τοῦ ἐκδιωχθέντος ἐκ Ρουμανίας μετὰ πολλῶν ἁγίων ἑλλήνων καὶ ἐγγχωρίων. Οὗτος καταφυγὼν τότε εἰς Βρασσοβὸν ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὰς ρουμανικὰς ἐκκλησίας νὰ προσδιορίσουν μίαν ἡμέραν τὴν ἐβδομάδα νὰ ἱεουργήσῃ ὁ ἱερεὺς του, ἵνα προσεύχηται αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ των· οἱ ρουμάνοι ὅμως τὸν ἐξεδίωξαν, καὶ οὗτος ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ἐζήτησε καταφυγὴν ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἐκκλησίᾳ, ἥτις τὸν ἐδέχθη μὲ τιμὰς βασιλικὰς. Χερίν εὐγνωμοσύνης ὁ πρίγκηψ Μπραγκοδεάνου περὶ τὸ 1823 συνέταξε τὴν διαθήκην του, δι' ἧς ἀφιέρου ὑπὲρ τῆς ἑλλαν. ἐκκλησίας καὶ τῆς σχολῆς, ἐκτὸς τῆς λαμπρᾶς ἡγεμονικῆς βιβλιοθήκης του, καὶ δύο κτήματα ἀξίας τότε ἑξακοσίας χιλιάδας κορωνῶν κτήματα, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὸ 1848, δημοευθέντα ὑπὸ τῆς ἐπαναστατικῆς κυβερνήσεως, ἀπεδόθησαν αὐθις εἰς τοὺς δικαιοῦχος, ἀφ' οὗ μέρος ἐξ αὐτῶν αἱ οὐγγρικά ἀρχαὶ διένειμαν εἰς τοὺς χωρικοὺς, πληρώσαντας εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινότητα 600000 κορωνῶν, χρήματα, ἅτινα κατετέθησαν εἰς τὴν τράπεζαν τῆς Βουδα-Πέστης πρὸς 4 τοῖς 0/0. Τὸ ὑπολειφθὲν μέρος τῶν δύο τούτων κτημάτων ἀποτελεῖ ἐν λαμπρὸν κεφάλαιον, διότι μόνον τὸ δάσος εἶνε σήμερον ἀξίας 250000 κορωνῶν· ἔχει προσέτι γαίας καλλιεργησίμους, ἐν μεγάλῳ χάνι, μύλον, πρὸς δὲ καὶ μικρὸν τι δάσος πωλούμενον σήμερον διὰ πλειστηριασμοῦ ἀπὸ 12000 κορωνῶν. Ἄλλη περιουσία τῆς ἐνταῦθα ἑλληνικῆς ἐπιτροπῆς [γρ. κοινότητος] εἶναι τὸ πρῶτον χρηματικὸν ποσὸν, τὸ ὁποῖον κατέθεσεν εἰς τὴν Βιέννην ὁ Χατζῆ Νίκας, ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ὁποῖου ἐξησφαλίζετο εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ἡ συντήρησις τῆς ἐκκλησίας, τῆς σχολῆς καὶ τοῦ ταμείου ἐλεῶν· τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο δύνασθε νὰ μάθητε ἀπὸ τὴν ἐν Βιέννῃ ἑλληνι-

κὴν ἐκκλησίαν, ἥτις μόνη ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἰσπράττῃ τὰ εἰσοδήματα καὶ νὰ στέλλῃ εἰς τὴν ἑλλαν. ἐπιτροπὴν Βρασσοβοῦ. Εἰς τὸν περίβολον τῆς ἐκκλησίας ὑπάρχει ἐν τετραόροφον ἐξάγωνον κτίριον, τὸ ὁποῖον δύναται ν' ἀποφέρῃ εἰσόδημα 15000 κορωνῶν, ἐὰν δὲν κατείχετο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τῶν μορμουλκείων τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων αὐτῶν. Ἡ σχολὴ εἶναι ἐγκατεστημένη εἰς ἐν μέγαρον μεγαλοπρεπές, δῶρον τοῦ μητροπολίτου Δοσιθέου Φιλίτη, δυστυχῶς ὅμως εἰς τὴν σχολὴν ταύτην διὰ τὴν ὁποῖαν δαπανῶνται 15000 κορωνῶν εἰς τὴν ἐτησίως κλπ.

(καλὸν νὰ τηρηθῇ σιγὴ)

Ταμεῖον ἐλεῶν παρατηρῶ ὅτι, ἀπὸ δύο σχεδὸν ἔτη, ἀφ' οὗ εἶμαι ἐδῶ, ἡ ἐπιτροπὴ εἰς ὅσους ἑλλαν. δεινοπαθοῦντας ἐζήτησαν συνδρομὴν ἠζνύθη· καὶ μόνον ὅταν ἐξανέστησαν οἱ ἐνταῦθα ἐξόριστοι μετὰ τοῦ κ. Ἀντωνίου Βαλασαμάκη, μόνον τότε ἐπεισθῆσαν νὰ δώσουν 40 κορώνας εἰς δύο ἀγγιλιῆτας μετὰ τῆς μητρὸς των διελθόντας ἐντεῦθεν, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος των, ἐλεεινοὶ καὶ χωρὶς πεντάραν, καὶ οἵτινες ἠδυνήθησαν νὰ ἐξοικονομήσωσι τὰ ἐξοδά των μέχρι Ρωσσίας, ὀλίγα κερμάτια λαβόντες ἔτι παρὰ τῶν ἄλλων ἐξοριστῶν».

§

Παρεδόθησαν ταῦτα χάριν τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς σημερινῆς τῶν ἐν ΒΡΑΣΣΟΒΩ ἑλλήνων καταστάσεως, πολλὰ δ' ἐκφραστικώτατα παρέλιπον.

Περὶ τῆς ἐν ΜΕΣΣΗΝΗ κοινότητος προστίθημι ὅτι, ἐξ ἐπιστολῆς στελλομένης πρὸς τοὺς ἑλλαν. ἐν ΜΕΛΙΤΗ ἐμπόρους Γεώργιον Ἰωάννου, Νικόλαον Ἰατρὸν, Θεόφιλον Γολάκη καὶ Χριστόδουλον Δημόπουλον τῇ 12 ἰουνίου 1820, μανθάνομεν ὅτι προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς ἐν Μεσσηνί κοινότητος ἦν τότε Νεόφυτος ἱερομόναχος Κυριακίδης, οὐχὶ ἀγράμματος κληρικός· Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ εὑρηται ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τοῦ ἀγιοταφικοῦ Μετοχίου, ἐν ᾧ οὐδεμίαν ἐτέραν εὑρον οὔτε ἐκ Μεσσηνίας οὔτε ἐκ Μάλτας.

Ἐπεταί συνέχεια)

M. I. Γ.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ἐκδίδεται ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος — Συνδρομὴ ἐτησίᾳ προκαταβαλλομένη καθ' ὅλον τὸ ὄνομα κράτος μετ. ἀργ. 5, διὰ τὸν κατώτερον κληρὸν καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγ. 25. — Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ προέδρου τῆς διευθυνούσης ἐπιτροπῆς σεβασμ. μητροπολίτου Αἴνου κ. Ἰωακείμ. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραίτητως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου ὡς ταμίου μετὰ τῆς σφραγίδος τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας».

ΜΙΑΤ. ΚΑΡΑΒΟΚΤΡΟΤ

ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ (ΝΟΜΟΙ) ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ.

(Συνέχεια τῆς ἀριθμὸν 23)

Ἐντεῦθεν καὶ μεγάλαι κατακραυγαὶ καὶ παράπονα καὶ κατακρίσεις κατὰ τῶν μεθόδων ἀρπαγῆς κτημάτων ἦτοι τῶν ἰσχυρῶν καὶ χακικικαράρ.

Πρὸς πρόληψιν καὶ ἐλάττωσιν τῶν δεινῶν τούτων τῶν κατοίκων τῆς Ἀυτοκρατορίας ἡ Κυβέρνησις πολλὰ προὐνόησε καὶ ἔλαβε μέτρα καὶ περιώρισε τὸ κακὸν μέχρι τινός. Πρὸς ἐκρίξωσιν τῆς τοιαύτης καταστάσεως ἐπιδεινῶν μένης διὰ τῶν διαφόρων περιορισμῶν τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς τὴν ἀκίνητον ἰδιοκτησίαν ἀπεφασίσθη ν' ἀρθῶσιν οἱ περιορισμοὶ οὗτοι.

Ὅσει μὴ ἦρκουν τὰ δεινὰ ταῦτα, τὴν πίστιν τῶν ἰδιωτῶν προσέβαλε καὶ ἄλλος θεσμὸς ἀπαγορεύων τὴν πώλησιν κτημάτων τινῶν διὰ χρέη μὴ πληρωθέντα ὑπὸ τοῦ θανόντος ἰδιοκτήτου, ἐφ' ὅσον ἦν ἐν ζωῇ ἐδέησε νὰ ληφθῶσι μέτρα καὶ κατὰ τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης.

Ἄλλοι πάλιν ἤρπαζον καὶ ὠκειοποιοῦντο γαίας ἀλλοτρίας καὶ ἐνέμοντο ταύτας ἐπὶ μακρὰ ἔτη, χωρὶς νὰ πληρώσωσιν ἀποζημιώσιν τινα καὶ περὶ τῆς παύσεως τῆς καταστάσεως ἐγένετο πρόνοια.

Ἡ ἀνάπτυξις τῆς χώρας ἐκτὸς τούτου ἐδεσμεύετο ὑπὸ τῶν ἀπαιτουμένων εἰδικῶν ἀδειῶν διὰ οἰκοδομὰς καὶ φυτεύσεις δένδρων ἐπὶ δημοσίων γαιῶν καὶ ὁ τοιοῦτος δεσμὸς ἦρθη.

Πολλὰ κτήματα πρὸς τούτοις ἐγίνοντο ἀδέσποτα δι' ἔλλειψιν κληρονόμων καὶ τοῦτο ἦτο ἀφορμὴ τῆς ὑποτίμησεως καὶ τῆς μὴ ζητήσεως τῶν τοιούτων κτημάτων.

Τοιαύτη ὑποτίμησις ἐπῆρχετο καὶ διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς πωλήσεως ἀδιανεμήτων κτημάτων καὶ ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ἦρθη.

Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν βιομηχανίας ἡ δι' ἰδιωτικὰς ἀνάγκας ἰδιοκτητῶν ἀκινήτων ἀπρητοῦντο κεφάλαια, ἡ εὑρεσις τούτων ἦτο ἀδύνατος δι' ὑποθήκης τῶν κτημάτων, καθ' ὅσον ἀπαγορεύετο ἡ ὑποθήκευσις αὕτη ἐγένετο λοιπὸν ἡ προμήθεια χρημάτων ἐπὶ βαρυτάτοις τόκοις ἡ κυ-

βερνητικὴ μέριμνα ἦρε καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην.

Ὅχι ἦττον ἡ πώλησις ἀκινήτων ἐδυσκολεύετο εἴτε ἔνεκα βαρῶν αὐτῶν π. χ. γεδικίων κωλυόντων ἐκείνην, εἴτε ἄλλων ἐμποδίων περὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν τίτλων ἰδιοκτησίας ἀκινήτων καὶ αἱ δυσκολαὶ αὗται ἦρθησαν καὶ μέτρα ἐλήφθησαν διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν τίτλων ἰδιοκτησίας καὶ τὴν προφύλαξιν τῶν ἰδιοκτητῶν ἀπὸ ἐκτάκτων ἀξιώσεων ἀρπάγων ξένης ἰδιοκτησίας οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ταχείαν καὶ διὰ μικρᾶς δαπάνης λύσιν μικροδιαφορῶν τινων.

Ἴδου πῶς αἰτιολογῶνται καὶ οἱ νόμοι οὗτοι εὐγλωτότατα ἐν ταῖς ἐπομέναις περικοπαῖς τοῦ προμνησθέντος Κυβερνητικοῦ προγράμματος τοῦ ἀναγνωσθέντος ἐν τῇ τῆς 5ης Ἰουλίου ἐ. ἔ. συνεδρίᾳ τῆς Βουλῆς.

Ἡ Ἀκίνητος ἰδιοκτησία

Ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ἡ ἀκίνητος ἰδιοκτησία ὑπεβάλλετο εἰς τινὰς περιοριστικούς καὶ ἐπιβλαβεῖς ὄρους· ὁ νέος περὶ ταύτης νόμος πολλὰς ἐπήνεγκε βελτιώσεις.

Ὁ παλαιὸς νόμος, ἀπαγορεύων τὴν πώλησιν κατηγοριῶν τινων ἀκινήτων διὰ χρέη μὴ πληρωθέντα ὑπὸ τοῦ θανόντος ἰδιοκτήτου ὀφειλέτου, προσέβαλλε τὴν ἡν ὀφείλον τὰ ἀκίνητα τούτα πίστιν καὶ ἐστέρει τοὺς γεωργοὺς δυναμῶς τινος διαθεσίμου καὶ χρησιμοποιοησίου ὅπως καταστήσωσι παραγωγικώτερα τὰ ἀκίνητα κτήματα τινων.

Ἐν περιπτώσει δ' ἀμφισβητήσεων γαιῶν ὁ ἰδιοκτήτης δὲν ἀπεζημιούτο οὔτε διὰ τῆς πληρωμῆς δικαίου ἐνοικίου, οὔτε ἄλλως διὰ τὰς ἀσὺφίστατο ζημίας καθ' ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν χρόνον αἱ γαῖαι κατείχοντο καὶ ἐνέμοντο ὑπὸ τοῦ ἀρπαγῶν, τοιοῦτω δὲ τρόπῳ ὑπῆρχε πάντοτε ἀνοικτὴ τις θύρα εἰς τὰς παρανόμους ἀφαιρέσεις τῶν γαιῶν.

Τῆς ἐπὶ δῆμοσιῶν γηπέδων οἰκοδομῆς κτιρίων καὶ τῆς φυτεύσεως δένδρων καὶ θάμνων ὑποκειμένων εἰς εἰδικὰς ἀδείας, ἡ παραγωγὸς δραστηριότης τῶν ἰδιοκτητῶν γαιῶν παραμένει ἄγονος συνεπείᾳ τῆς αὐθαιρέτου ἐπεμβάσεως τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων.

(ἔπεται συνέχεια)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Πατριαρχικὰ γενέθλια. Τὴν 6ην δεκεμβρίου ἤγε τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων Αὐτοῦ ἡ Α.Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκ. Πατριάρχης κ. κ. Γερμανὸς ὁ Ε'. Καίτοι ἡ Α.Θ. Παναγιότης δὲν ἐδέχετο ἐπισήμως συγχαρητήρια, οὐκ ἤττον περιφανῶς ἐξεδηλώθη ἡ πρὸς τὸ Σεπτὸν Αὐτῆς πρόσωπον εὐλάβεια καὶ ἀφοσίωσις τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, πολλῶν ὁμογενῶν σπευσάντων ὅπως ὑποβάλωσι τὸν φόρον τῆς λατρείας καὶ τοῦ σεβασμοῦ αὐτῶν.

Πατριαρχικὴ χοροστασία. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκ. Πατριάρχης κ. κ. Γερμανὸς ὁ Ε', μεταβὰς ἐν συνοδείᾳ ἀπάσης τῆς πατριαρχικῆς ἀκολουθίας τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ εἰς Τριβαλίον, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ αὐτόθι ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Νικολάου. Ὁ ἱερός κληρὸς, αἱ κοινοτικαὶ ἀρχαί, τὰ προεδρεῖα τῶν αὐτόθι Σωματείων καὶ πλῆθος λαοῦ, ἔσπευσαν ὅπως ὑποδεχθῶσι μετὰ πολλῆς εὐλαβείας τὸν Σεπτὸν Προσθεράρχην. Ἡ θεία λειτουργία ἐτελέσθη ἐν μέσῳ ἀπείρου ἐκκλησιάσματος, μετὰ δὲ τὴν διανομὴν τοῦ ἀντιδώρου ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὠδηγήθη ἐν τῇ ἐπι τοῦ ταφ διασκευασθείσῃ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου «Ἀχιλλέως», ἐνθα διὰ καταλλήλων προσφωνήσεων ἐξεφράσθη ἡ πρὸς τὸ Σεπτὸν Αὐτῆς πρόσωπον ἀφοσίωσις τῆς Κοινότητος. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπαντῶσα ἠὺχαρίστησε τὴν Κοινότητα διὰ τὰ πρὸς Αὐτὴν αἰσθητάματα αὐτῆς, εὐχηθεῖσα διὰ καταλλήλων φράσεων ὑπὲρ τῆς ἀπροσκόπτου σταδιοδρομίας τῶν κοινοτικῶν αὐτῆς πραγμάτων. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀναχωροῦσα προεπέμφθη μετὰ τῶν αὐτῶν καὶ κατὰ τὴν ἄφιξιν Αὐτῆς ἐνδείξεων βαθείας συγκινήσεως.

Ἐκδοσις Τόμου. Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Ι. Συνόδου τῆς παρελθούσης Τρίτης ἀνεγνώσθη καὶ ἐγένετο δεκτὸν σχέδιον τῆς ἐπι τούτῳ συστάσης ἐκ συνοδικῶν Ἐπιτροπῆς πρὸς ἔκδοσιν τοῦ ἀπαιτουμένου Τόμου πρὸς χειραφέτησιν τῶν ὑπὸ ξένην πολιτικὴν ἐξουσίαν περιελθουσῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκ. Θρόνου. Τὸ σχέδιον ἐγένετο ἀποδεκτὸν, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἔκδοσις τοῦ σχετικοῦ πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ Τόμου.

Συνεδρίασις Ι. Συνόδου. Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος συνελθούσα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος εἰς τὰς τακτικὰς αὐτῆς συνεδριάσεις ἔλαβε γνῶσιν διαφόρων μητροπολιτικῶν ἐκθέσεων, ὡς καὶ γραμμάτων τοῦ πανιερ. Σχολάρχου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς σχετικοῦ πρὸς τὴν ἐν τῇ Σχολῇ κατάστασιν.

Κανονικὴ ἄδεια. — Ἀφίκετο ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ἰσμιῆδ, τυχὼν τῆς ἐπι τούτῳ συνοδικῆς ἀδείας ὁ σεβασμ. μητροπολίτης αὐτῆς κ. Ἀλέξανδρος.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ, Τὸ ἐν τῷ μετὰ χειρὸς φύλλῳ εὐαγγελικὸν διδάγμα, καθὼς καὶ τὰ κατόπιν ἐκδοθησόμενα, εἰσὶν ἔργα τοῦ αὐτοῦ σεβ. μητροπολίτου, τοῦ γραψάντος καὶ τὸ τοῦ 22 τεύχους.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Γραφεζὸν ἱερᾶς Συνόδου. — Ὑπογραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου διωρίσθη ὁ τέως ἱεροκήρυξ Ἄρτης καὶ διευθυντὴς τῆς αὐτόθι Ἱερατικῆς Σχολῆς ὀσιολγ. ἀρχιμ. κ. Ἱερόθεος Μπόκολας, ἀντὶ τοῦ τέως τοιοῦτου νῦν ἐπισκόπου Φθιώτιδος πανιερ. κ. Ἰακώβου Παπαιωάννου. — Ἀρχιγραμματεὺς ἀπὸ πολλοῦ διατελεῖ ὁ πανοσιολγ. ἀρχιμ. κ. Πολύκαρπος Θωμᾶ.

Σχόλιον συμπληρωματικὸν εἰς τὰ ἀρτίως δημοσιευθέντα ἐν τῷ 21 ἀριθ. τοῦ ΔΕ' ἔτους τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» περὶ τινος ἐπιστολῆς τοῦ ἀοιδίου Στεφάνου Καραθεοδωροῦ σχετικῶς πρὸς τὸν ἐκκλησιαστικὸν τόμον, δι' οὗ ἡ Ἐκκλησία τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἀνεκηρύχθη αὐτοκέφαλος.

Γνωστὸν ὑπάρχει πόσον σφοδρῶς ἐπιτίθεται ὁ ἀρχιμανδρίτης Θεόκλητος Φαρμακίδης κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Τυπάλδου, ὑπολαμβάνων αὐτὸν ὡς συντάκτην καὶ πατέρα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τόμου, δι' οὗ ἡ Μεγάλη πατριαρχικὴ ἡμῶν Ἐκκλησία ἀνεκήρυξεν αὐτοκέφαλον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ ἔτος 1850 (βλέπε τὸν Ἀντίτομον αὐτοῦ, ὅστις ἐπιγράφεται "Ὁ συνοδικὸς τόμος ἡ περὶ ἀληθείας ἐν Ἀθήναις, 1852, σελ. 43 καὶ ἑξῆς). Καθ' ἃ ἔλεγεν εἰς ἐμὲ μαθητεύομενον τότε, τῷ 1853, ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Ἠλίας ὁ Τανταλίδης ὁ ἐμὸς καθηγητὴς καὶ διδάσκαλος, ὅλη αὐτὴ ἡ σφοδρὰ κατὰ τοῦ Τυπάλδου ἐπίθεσις τοῦ Φαρμακίδου ἦν ἄδικος ὡς ἐρειδομένη ἐπὶ ἀπλῆς ὑποθέσεως· διότι οἱ συντάξαντες τὸν ἐκκλησιαστικὸν τόμον, καθὼς καὶ πάντα τὰ ἄλλα γράμματα καὶ προσφωνήματα τοῦ πατριάρχου Ἀνθίμου τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἱερᾶς Συνόδου, τὰ ἐν τῷ ἱερῷ Κώδῃ δημοσιευόμενα (βλέπε "Κώδῃ ἱερῶν περιέχων τὰ πρακτικὰ τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης συνόδου τῆς συγκροτηθείσης ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου κυρίου Ἀνθίμου τοῦ Βυζαντίου, περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν ἔτει σωτηρίῳ αἰών' κ.τ.λ. ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου), ἦσαν αὐτὸς ὁ Τανταλίδης καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Εὐθυβούλης ὁ καθηγητὴς τότε τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ, ὀνόματι δὲ μόνον καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ὁ Τυπάλδος. Ἐπισημειούσθω ἐνταῦθα ὅτι, οὐκ ὀλίγα καὶ ἄλλα ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς Μεγάλης πατριαρχικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας τυγχάνουσιν ἀπόκρυφα προἰόντα τῆς ἐξόχου καὶ ἀπαραμύλλου καὶ ἐν τοῦτοις διανοίας τοῦ Τανταλίδου.

Ἐν Χ. τῇ 26 9βρίου 1914.

† Ὁ μητροπολίτης πρώην Ν. ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΒΥΡΕΝΝΙΟΣ.

Ἡ «Ἐκκλ. Ἀλήθεια», διανεμομένη τὸ σάββατον, ἐκ-
τυπουμένη δ' ἐνωρίτερον, ἀναγράφει τὰς αὐτῇ γνω-
στάς μέχρι μεσημβρίας τῆς πέμπτης ἐκκλησιαστικὰς
εἰδήσεις.

Περιεχόμενα:

Εὐαγγελικὰ διδάγματα — Μιλτ. Καραβοκυροῦ Τὰ δίκαια
(νόμοι) καὶ τὰ δικαστήρια ἐν Τουρκίᾳ — Βοήθημα εἰς τὴν
ἱστορίαν τῶν ἐν τῇ Δύσει ἑλληνικῶνάποικων — Ἐκκλησιαστικὰ
χρονικά — Δικαστικὰ ἀγγελίαι.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Κωνσταντῖνος Παπᾶ Σακελλαρίου Γεωργίου, χριστιανὸς
ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς ἄεργος κάτοικος Κωνσταντινουπό-
λεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην
δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8 1/2 π. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ
παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς
πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλή-
σεως, ἐμφανισθῆ ἢτε αὐτοπροσώπως ἢτε δι' ἀντιπροσώπου νο-
μίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ
Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Χρυσού-
λας Κ. Παπᾶ Σακελλαρίου Γεωργίου, τὸ γένος Κωνσταντίνου
Ἐκμεκτῆ, ὑπηκόου ὀθωμανῆς τῆς γυναικεῖα ἐπαγγελλομένης
κατοίκου Πέτι-ὄγλου (*Αἰναλή Τσεμε) ἐπὶ διαζεύξει.

*Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται
ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρῶσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν
διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φυλλῶν α' Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλη-
θείας καὶ «Πρόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 1 δεκεμβρίου 1914. 1

Ὁ πρόεδρος Ὁ Α' γραμματεὺς

† Ὁ μητροπολίτης Πολύκαρπος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Ἠλίας Α. Ἐφραϊμίδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀ-
θωμανὸς, ἄεργος τέως μὲν κάτοικος, Βεῖογλου Κωνσταντινουπό-
λεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην
δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8 1/2 π. μ. εὐρωπαϊστὶ, μετὰ πα-
ρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν (ἀριθ. 31) ἀπὸ τῆς πρῶ-
της δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῆ ἢτε αὐ-
τοπροσώπως ἢτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διορισμένου,
πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς
ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου ἐαυτοῦ Εὐρυδίκης ἩΑ. Εὐφρα-
μίδου, θυγατρὸς Εὐστρατίου Δεληγιάννη, ὀρθόδοξου, ὑπηκόου
ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, κατοίκου Βεῖογλου Κων-
σταντινουπόλεως ὁδὸς Τσιχμαζ ὅπισθεν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντί-
νου, ἐπὶ διαζεύξει. *Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ δια-
ζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρῶσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ

τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φυλλῶν α' Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλη-
θείας καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 25 νοεμβρίου 1914.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ μητροπολίτης Πολύκαρπος 2

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΡΟΥΣΗΣ

Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον

Προκαλεῖται ἡ Ἀναστασία Ἰορδ Θάνου, τὸ γένος Στ.
Φούντα, ὀρμωμένη ἐκ Τριγλίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅ-
πως τὴν πρῶτην Πέμπτην καὶ ὥραν 4ην τουρκιστὶ μετὰ παρέλευ-
σιν εἴκοσι καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς πρώτης δημο-
σιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλη-
σιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱ Μητροπόλεως Προύσης, αὐτο-
προσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τοῦ συ-
ζύγου αὐτῆς Ἰορδάνου Θάνου κατοίκου Τριγλίας, ἐπὶ διαζεύξει.
Ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει ἐπιτραπήσεται ἡ ἐρημοδικία.

Ἡ παρῶσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν
διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένων φυλλῶν α' Ἐκκλη-
σιαστικῆς Ἀληθείας καὶ «Χρόνου».

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Προύσης, τῇ 15 νοεμβρίου 1914.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ 2

Ὁ γραμματεὺς

N. Δ. Σαρούδης

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δέρκων.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 20 ἐρήμην ἀποφάσεω
ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης μεταξὺ Εὐθυμίου Λεβαντῆ κα-
τὰ Εὐθυμίας Λεβαντῆ.

Διὰ τὰ ὅτα

Δικάζον ἐρήμην καὶ ἀπορᾶσον παμψηφεῖ:

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2263 καὶ χρονολ. 16 φεβρουα-
ρίου 1914 ἀγωγὴν τοῦ Εὐθυμίου Λεβαντῆ ὡς νόμιμον καὶ
βάσιμον.

Κηρύσσει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγομέ-
νης Εὐθυμίας γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτῆς.

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρουσίας
ἀποφάσεως διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένων ἐφημερίδων α' Ἐκ-
κλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐπιτίθει τῇ ἐναγομένῃ Εὐθυμίᾳ ὡς ἠτηθείσα ἐν τῇ δίκῃ
τὴν δικαστικὴν δαπάνην ἀνοῦσαν εἰς γρόσια διακόσια (ἀρ. 200),
προκαταβαλλομένην ὑπὸ τοῦ ἐπισπύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη τῇ 17 νοεμβρίου
1914 ἐν Θεραπείαις.

Ὁ πρόεδρος

Ὁ μητροπολίτης ΚΑΛΑΙΝΙΚΟΣ 1

Ὁ γραμματεὺς

ἀρχιδιάκονος Νικ. Γ. Βαφείδης

Ἐπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ο μητροπολίτης ΙΩΑΚΕΙΜ Γεωργιάδης (Πρόεδρος)
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
Μ. Βασιλείου Β' γραμματεὺς τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου

† Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
Χρ. Παπαϊωάννου Α' γραμματεὺς τοῦ πατριαρχ. γραφείου
Κ. Ἰωαννίδης ἀρχιλογιστὴς τῶν Πατριαρχείων

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ.Ι. ΓΕΔΩΝ
Ἀρχισυντάκτης ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ι. ΜΕΛΙΔΗΣ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος καθ' ἐκάστην εὐρύνεται καὶ ἐπεκτείνεται πρὸς τὰ πρόσω, νικῶσα τὸ πονηρὸν ἢ νικωμένη ὑπ' αὐτοῦ, νέας δ' ἐκάστοτε προβάλλει προσώπων καὶ πραγμάτων ὄψεις, νέας φάσεις ἀνθρωπίνης ζωῆς. Χωροῦσα δὲ πρὸς τὰ ἔμπροσθαι καὶ τείνουσα πρὸς πληρεστέραν ἐξακρίβωσιν καὶ διαρρυθμίσιν τοῦ βίου, μελετᾷ μετ' ἐπιμελείας καὶ τὰ παρελθόντα, ἀποκαλύπτουσα πολλὰ τέως ἄγνωστα ἢ ἀτελῶς γνωστά. Οὕτω δὲ δαψιλῶς φωτίζει τὸν νοῦν καὶ ἐξευγενίζει τὴν καρδίαν, ἀνευρίσκουσα καὶ βεβαιούσα στοιχεῖα πολύτιμα τῆς ἱερᾶς ἐν ἀνθρώποις ἀληθείας.

Τὸ μέγιστον δὲ τῶν ἀπ' αὐτῆς διδαγμάτων λέγει ὅτι ὁ ἀνθρώπος, θείας τινὸς εὐνοίας καὶ μοίρας τυχών, ἐκ μικρῶν προήχθη μετὰ δεινὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ βίου καταιγίδα. Κατώρθωσε δὲ δι' ὑπερανθρώπων ἀγώνων καὶ θυσιῶν νὰ φθάσῃ εἰς μέτρον γνώσεως καὶ δυνάμεως ἐπαρκῆς ἵνα δεσπόσῃ τῆς γῆς. Στενὰ δ' εὐρίσκων τὰ ὅρια αὐτῆς, ἀνέλαβε τὴν μελέτην καὶ χρῆσιν τῶν ὑπὲρ αὐτὴν καὶ ὑπ' αὐτὴν, τὴν κατανόησιν συμπάσης ἐν γένει τῆς ὀρατῆς καὶ ἀοράτου φύσεως μέχρι τοῦ πανσόφου δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος. Σὺν τῷ χρόνῳ δ' ἀπέβη πάνσοφόν τι ἀληθῶς χρῆμα, θείας προφανῶς μοίρας κοινωνόν.

Ἐν μέσῳ δὲ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων εἰς τὸ ἀπέραντον τοῦ βίου στάδιον σταθμῶν, ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ νῦν, καὶ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, ἓνα μόνον δεικνύει ὑπέροχον ὑπὲρ πάντας ἀμετακίνητον παγκόσμιον σταθμὸν, τὸν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων. Διότι ὅτε «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰωάν. 1, 14), τότε ριζικὴ τις ἐπῆλθε παρ' ἡμῖν ἀνακαινίσις, ὁ δὲ βίος ἡμῶν, ἱκανὰ ἔχων, ἀλλ' ἀνεπαρκῆ ἐκ τῶν προτέρων ἀγαθὰ, νέαν προσεκτήσατο πνευματικὴν δύναμιν καὶ τελειότητα, νέας ζωῆς ὑγιαίνουσαν πνοήν.

Μακρὸν καὶ δυσχερὲς εἶνε ν' ἀναδράμῃ τις εἰς τὴν μακραίωνα προτέραν τῶν ἀνθρώπων ἱστορίαν, ὅπου θὰ διέκρινε παρὰ τοῖς Ἑλλησικυρίως δαιμόνιον νοῦν, ἀκμὴν καὶ σφρίγος ζωῆς ἀπαραιμίλλου. Ὁμολογουμένως δὲ θὰ ἀνεγνώριζεν ὅτι πλεῖστα καὶ κάλλιστα προσεπόρισεν ὁ ἀρχαῖος εἰς τὸν νέον κόσμον ἀγαθὰ. Ὁφείλομεν δὲ καὶ σήμερον νὰ διακηρύξωμεν ὅτι πολλαχῶς τρεφόμεθα καὶ ζωογονούμεθα ἐκ τῶν ὑπολειπομένων ψυχῶν τῆς πλουσίας τραπέζης τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν, καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τῶν ἐνθέων Ἑλλήνων καὶ ἀπὸ τῶν πρακτικωτάτων Ρωμαίων.

Ἡ δύναμις ὁμοῦ καὶ ἡ τελειότης τῆς ἡθικότητος, τῆς πνευματικῆς ἀντιλήψεως τῶν ὑψίστων ἐν ἀνθρώποις ἀρετῶν, τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλευθερίας, τοῦ δικαίου, δὲν ἀναλαμβάνουσιν ἐπαρκῶς ἐν τῷ ἀρχαίῳ κόσμῳ, διαφαίνονται

δὲ μόνον ὡς ἐν ὄνειρῳ καὶ ἐν σκιᾷ ἀτελῶς καὶ ἀορίστως ἄνευ θεμελιώδους ἀρχῆς καὶ βράσεως. Οὕτω δ' ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος προκόπτει μὲν καὶ ἀκμάζει, ἰδίᾳ ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ, καὶ δι' αὐτοῦ μεταρσιούται θαυμασίως ἐνίοτε, κατέρχεται ὁμῶς συνήθως καὶ ταπεινοῦται ἔρπον εἰς χθαμαλά ἐδάφη, εἰς ἃ ἀπ' αἰῶνων ἦτο καταδεδικασμένος νὰ κατὰκειται.

Στεναγμοὶ τότε ἀλάλητοικαὶ πόθοι ἀκατάσχετοι συνεκράτουν τὰς εὐγενεστέρους διανοίας εἰς φρόνημά τι χρυσῶν ἐλπίδων καὶ προσδοκιῶν αἰσιωτέρου μέλλοντος, εἰς ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀντίληψιν, εἰς ἐξαιρετον ἀπ' αὐτοῦ φωτισμὸν, εἰς ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τοῦ ἐπαχθοῦς ζυγοῦ τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀπάτης. Κατενόει μὲν τότε ἡ ἀνθρωπότης δι' ὑπερόχων προσώπων ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀνέλθῃ τις εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐκεῖθεν νὰ κομίσῃ τὸ θεῖον τῆς ἀληθείας φῶς, ὃ ἡμίθεος ὁμῶς Προμηθεὺς ἐβεβαίωσεν διὰ τοῦ πάθους αὐτοῦ τὸ ἀνέφικτον τῆς πλήρους ἐπιτυχίας τοῦ ὑπερανθρώπου τολμήματος.

Μόνος ὁ Θεάνθρωπος, ὃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς καὶ ὢν ὑπεράνω πάντων, ἦτο προωρισμένος διὰ προαιωνίων θεῶν βουλῶν, ἵνα δωρήσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ὑπὲρ τὰς δυνάμεις αὐτῆς, τὴν ἀνέφικτον ἄλλως, ὑπεράνθρωπον ταύτην χάριν. Σήμερον δὲ ὁ ἄνθρωπος, διασφῶν τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνεξαρτησίαν τὴν δωρηθεῖσαν διὰ τοῦ θεανθρώπου Λυτρωτοῦ, δύναται εὐθαρσῶς ἐπὶ τὰ πρόσω ἐν τῇ τελειότητι τῆς ἀρετῆς νὰ χωρῇ. Δὲν δικαιοῦται δὲ νὰ λέγῃ ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἀγαθὸν ἐν τῇ δυνατῇ αὐτοῦ τελειότητι. Διότι οὐδὲν τῶν πρὸς τοῦτο ἀναγκασιούτων στοιχείων οὐσιωδῶς ἐλλείπει ἀπ' αὐτοῦ.

Σήμερον ὀφείλει πᾶς ὁ πιστεύων εἰς τὸν θεάνθρωπον Λυτρωτὴν νὰ συμμορφοῦται πρὸς τὴν ὑπέροχον τελειότητα καὶ δικαιοσύνην τῶν θεῶν καὶ ἀνθρωπίνων ἅμα διδαγμάτων Ἐκεῖνου, ὀφείλει μετὰ θάρρους νὰ ἀσκήσῃ τὴν ἀρετὴν καὶ πράττῃ τὸ ἀγαθὸν, διαπνεόμενος ἰδίᾳ καὶ ζωογονούμενος ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀρτίας καὶ λογικῆς ἀγάπης. Οὔτε δὲ ἔνυπάρχουσα παρ' αὐτῷ κλίσις πρὸς τὸ πονηρὸν, οὔτε ἡ περιστοιχοῦσα αὐτὸν κακία δύναται νὰ χαλαρώσῃ τὴν δύναμιν τῆς πρὸς ἀρετὴν ἰκανότητος, τῆς ἐκάστοτε τελειοποιήσεως τοῦ ἐναρέτου βίου, ἀρκεῖ δὲ μόνῃ ἡ ἀγαθὴ θέλησις ἀσκουμένη καὶ ἐπιρροωννυομένη ἄνωθεν.

Ἐὰν δὲ δυστυχῶς ἀπαντῶμεν καὶ ἐν τῷ νῦν ἡμῶν

σφ δεσπίζον καὶ τυραννοῦν ἐνιαχοῦ τὸ κακὸν, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἐχαλαρώθησαν καὶ ἐξητλήθησαν αἱ δυνάμεις τῆς διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπολυτρώσεως καὶ σωτηρίας. Ἡ ἀνθρωπότης οὔτε ἔπαυσεν, οὔτε θὰ παύσῃ ποτὲ μὴ φέρουσα ἐν ἑαυτῇ κληρονομικότητα προαιώνιον νοσηρὰν, πολλοὶ δὲ θὰ μένωσιν ἐκ τῶν ἀνθρώπων σαρκικοὶ μᾶλλον καὶ φίλαντοι, πνεῦμα μὴ ἔχοντες, μὴ ἔχοντες τὴν ἀπαιτουμένην πίστιν καὶ θέλησιν καὶ ἀγάπην. Ἡ σὰρξ πιέζει συνεχῶς τὸ φρόνημα, στερεῖ διανοίας διαυγοῦς καὶ καρδίας καθαρᾶς, καὶ οὕτω κατισχύει ἡ κακία, ἧς ἔρμαιον ἐπὶ τέλος γίνονται πολλοί.

Ἀναντίρρητον δὲ πάντοτε μένει ὅτι ὁ τι ἡδυνάτησε νὰ ἐπιτελέσῃ ἡ ἀρχαία ἀνθρωπότης ἐν τῇ ἀρετῇ, τοῦτο ἡ νεωτέρα δύναται νὰ κατορθώσῃ καὶ ἐν πολλοῖς κατορθοῖ. Θὰ ἐξέλκων δὲ τελείως πᾶσαι αἱ καταχραίνουσαι τὴν ἀνθρωπότητα σήμερον κακίαι, ἐὰν μετὰ μείζονος προσοχῆς καὶ ἀγαθῆς θελήσεως ἡτενίζομεν εἰς Ἐκεῖνον, ὅστις δι' ἡμᾶς ἐνηνθρώπισε καὶ ἐταπεινώθη τὴν ἐσχάτην ταπεινώσιν μέχρι μαρτυρικοῦ θανάτου. Ἡ διδασκαλία Ἐκεῖνου κατὰ πάντα τελεία, ἀνακαινίζουσα τὰ πάντα, παραμένει ἀκατάλυτος ὡς τὸ ὑψιστόν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ δῶρον πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα.

Ἄξιον δὲ ἰδίας προσοχῆς εἶνε ὅτι καὶ οἱ δυσμενέστεροι λογικοὶ κριταὶ τοῦ ἔργου τοῦ Θεανθρώπου, καὶ διαστρέφοντες ἐν πολλοῖς ἱστορικῶς ἀληθείας, δὲν ἐδίστασαν νὰ διακηρύξωσιν ὅτι οὐδὲν ὑπεροχώτερον καὶ θεϊότερον ὄν ἢ ἀνθρωπότης νὰ παρουσιάσῃ δύναται, ὅτι οὐδεὶς ἀνώτερος κοινὸς τῆς ἀνθρωπότητος εὐεργέτης ὑπῆρξεν οὐδὲ θὰ ὑπάρξῃ, ὅτι ἡ ἀνέφικτος τελειότης διαλάμπει ἐν τῷ βίῳ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ Ἐκεῖνου, ὅστις ἐν τῇ ἐσχάτῃ πενίᾳ καὶ ταπεινώσει γεννηθεὶς καὶ διαβιοῦς, ὑπερέβαλε πᾶν ἐν ἀνθρώποις τίμιον καὶ σεπτὸν, καὶ κατέστη ὁ ἐν τῇ ταπεινώσει καὶ ἀγάπῃ εἰρηνοποιὸς, ὃ τὰ διεστῶτα ἐνώσας καὶ τὴν ἰσότητα πάντων ἀνακηρύξας.

Ἄλλ' εἶνε ἀνάγκη νὰ διαπιστωθῇ πλειότερον καὶ ἀσφαλέστερον ὅτι «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς;» (Πράξ. 4, 12). Πρὸς στιγμὴν ἅς θέσωμεν κατὰ μέρος πᾶσαν θεολογικὴν καὶ φιλοσοφικὴν περὶ τοῦ Θεανθρώπου ἐλευθερωτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος θεωρίαν. Ἄς ἀφήσωμεν πᾶσαν περὶ τοῦ προσώ-

που αὐτοῦ ἔρευναν, πᾶσαν κρίσιν θεωρητικὴν οἷας δῆποτε ἀντιλήψεως ἢ προκαταλήψεως. Ἄς παραδεχθῶμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι οὐδὲν ἄλλο περὶ αὐτοῦ γινώσκουμεν εἰ μὴ μόνον ὅτι ἔζησε καὶ ἐνήργησεν ἐν χρόνῳ.

Τίνα εἶνε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἔργου καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ; Ἄρά γε ὅμοια πρὸς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἔργου μεγάλων ἄλλων τῆς ἀνθρωπότητος ἀνδρῶν; Ἄλλ' ἐκεῖνα ἐλάχιστα ἐπέδρασαν εὐεργετικῶς ἐπὶ τὸν καθόλου ἀνθρώπινον βίον καὶ εἶνε ἀπόμοιραί τινες μονομερεῖς καὶ περιορισμέναι τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀξιουμένου καὶ θείας τινὸς ἐπιπνοίας. Ὁ δ' ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώτατος ἐν τῇ ἀρχαιότητι Σωκράτης, ὁ ἐπισφραγίσας ἐνάρετον σχετικῶς βίον διὰ θανατικῆς ποινῆς καὶ κωνείου, οὐδὲν ἐξησφάλισε τῇ ἀνθρωπότητι μέγα κοινὸν ἀγαθόν, οὐδὲν ριζικῶς ἀνακαινιστικόν.

Ἐνταῦθα ὁμοῦς ἔχομεν σαφῆ καὶ ὠρισμένα ἀγαθὰ ἀποτελέσματα, ριζικὴν καὶ ἐκ θεμελίων ἀνέγερσιν νέου τῆς ἀνθρωπότητος οἰκοδομήματος λογικοῦ, ἠθικοῦ, κοινωνικοῦ. Ταῦτα δὲ ἐπετελέσθησαν δι' ἀσθενεστάτων ἀνθρωπίνων δυνάμεων καὶ ὑπὸ δυσμενεστάτας συνθήκας διὰ μίαν τοιαύτην παγκόσμιον ἐπιχείρησιν. Οἱ Ῥωμαῖοι κοσμοκρατοροῦσι καὶ δι' ἐσφυρηλατημένων ἐντέχνως ἀλύσεων δεσμεύουσι πάντα σχεδὸν τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου τὰ ἔθνη, ἢ δὲ κατ' ἔξοχὴν πόλιν, ἢ αἰώνια πόλιν, ἢ Ῥώμη, εἰσδέχεται πᾶσαν πάντοθεν διαφθοράν καὶ περιφρόνησιν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τελειοῦσα ταύτας ἔξαπλοι πανταχοῦ.

Καὶ οὕτω δὲ ὁ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας ἀφανῆς ἀνακαινιστῆς ἐν βραχεὶ μετὰ τὸν μαρτυρικὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θάνατον καθίσταται ἐν Ἀνατολῇ καὶ ἐν Δύσει σημεῖον ἀντιλεγόμενον. Ἐν τῇ συγκρούσει δὲ τῶν γνωμῶν καὶ τῇ ἐμπαθει ἀντιδράσει ὑπεραίρεται εἰς ὕψος μέγα, καθιστάμενος τὸ κέντρον τοῦ νεωτέρου βίου συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄνευ δ' ὑπερβολῆς δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι σήμερον ἀπὸ δέκα καὶ ἑννέα ἡδὴ ἑκατονταετηρίδων τροφοδοτεῖ πνευματικῶς ἐν τοῖς κυριωτάτοις τοὺς πάντας ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς, οὐδέποτε μεταχειρισθεὶς ὕλικὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν καὶ βίαν.

Τίς δὲ δύναται νὰ φαντασθῇ ποτε ὅτι ἔρχε-

ται ὧρα, καθ' ἣν θὰ διαγραφῇ ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων τὸ θεῖον τοῦτο ὄνομα τὸ ἐν εἰρήνῃ κυριαρχοῦν πανταχοῦ; Ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς εἶνε ὁ τηλαυγῆς πολιτικὸς ἀστὴρ, πρὸς ὃν ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τοσούτων αἰῶνων ρυθμίζει τὴν πυξίδα τοῦ βίου αὐτῆς. Πρὸς αὐτὸν μετὰ θάρρους καὶ ἐλπίδων ἀτενίζει καὶ διὰ τὸ μέλλον, παρ' αὐτοῦ ἀπεκδεχομένη πᾶσαν βάσιμον καὶ βεβαίαν ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν πρόδον καὶ ἀκμὴν. Καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν αἰνετὸν καὶ εὐλογοῦμενον μένει τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου διὰ τὰς μεγάλας καὶ ἀνυπερβλήτους εὐεργεσίας πρὸς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα.

Τοιοῦτον εἶνε ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ὀλιγοχρονίου ἐπὶ γῆς βίου αὐτοῦ τὸ θεϊκότατον πρόσωπον, δι' οὗ τὸ ὄνομα καυχώμεθα, καὶ ὅπερ ἐν τῇ παρούσῃ μεγάλῃ ἀναμνηστικῇ ἑορτῇ παρίσταται ὡς ἀσθενὲς βρέφος περιβεβλημένον πάντα τὰ δείγματα τῆς ἐσχάτης πενίας. Διὰ τὰ θαυμάσια δὲ καὶ ὑπεράνθρωπα ἀποτελέσματα τοῦ ἔργου καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ ἀναγράφει θριαμβευτικὸν ὕμνον καὶ δοξολογίαν ἔξοχον τὸ τελευταῖον βιβλίον τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου. Ἐκ τῶν θεοπνεύστων δὲ τούτων λόγων παραθέτομεν ἐνταῦθα ὡς ἐπισφράγισμα τοῦ παρόντος ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ Κυρίου διδάγματα τὰ ἐπόμενα.

«Ἄξιός ἐστι λαβεῖν τὸ βιβλίον καὶ ἀνοῖξαι τὰς σφραγίδας αὐτοῦ, ὅτι ἐσφάγης καὶ ἠγόρασας τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματι σου ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαοῦ καὶ ἔθνους, καὶ ἐποίησας αὐτοὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ βασιλεύσουσιν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄξιόν ἐστι τὸ ἄρνιον τὸ ἐσφαγμένον λαβεῖν τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον καὶ σοφίαν καὶ ἰσχὺν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ εὐλογίαν. Καὶ πᾶν κτίσμα, ὃ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐστί, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα, ἤκουσα λέγοντας τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἄρνιῳ ἡ εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων» (Ἀποκ. 5, 9—14).

+ Ο Ν. Β.

ΒΟΗΘΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ
ΤΩΝ ἘΝ Τῃ ΔΥΣΣΕΙ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΑΠΟΙΚΙΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ τοῦ 24 τεύχους)

Ἡ πρώτη ἐπιστολὴ ἐκ Βρασσοβοῦ εἰς ἐμὲ μένει ἀκατάληπτος. Ὑπῆρχεν ἀνὴρ πολυμαθὴς, κληρικὸς, ὡς ἔοικε, προσκληθεὶς ὑπὸ Νεκταρίου ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας ὡς σύμβουλος τοῦ πατριάρχου Δοσιθέου, πλησθεὶς ἀπογοιτεύσεως καὶ μεταδὸς εἰς Ἅγιον Ὅρος ἐκ Βρασσοβοῦ, μετὰ τὴν ἀνάμειξιν καὶ τοῦ Ἰωάννου Καρυοφύλλου, πιθανῶς, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ὁ ἀνθρώπος ὁ ἀγνωστος ζωγραφεῖ πολὺ ζοφερὰν τὴν εἰκόνα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Δοσιθέου. Ὅταν γραφῆ κριτικὴ καὶ ἀπροσωπόληπτος τοῦ Δοσιθέου βιογραφία, καὶ ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα γραπτά περὶ αὐτοῦ βιογραφία καίπερ οὐκ εὐμενεῖς, ὑπ' ὧν πρέπει νὰ ληθῶσιν.

Ἡ δευτέρα ἐκ Βρασσοβοῦ γραφὴ θέλει κατατείνει εἰς διαφώτισιν τοῦ βίου τοῦ Ἰωάννου Μαυροκορδάτου, τοῦ Μολδαβίας ἡγεμόνος, τοῦ τρόπου τῆς διοικήσεως αὐτοῦ, τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνδρός. Ἀμφότεραι αἱ ἐκ Βρασσοβοῦ στελλόμεναι γραφαὶ δεικνύουσιν ὅτι ἡ πόλις αὕτη καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐν αὐτῇ παροικία παρέσχον φιλοξενίαν εἰς ὁμογενεῖς, ἑαυτῶν ἀνάξια πάσχοντας, σωζομένους ἀπὸ δυστυχημάτων, ἀπὸ καταδρομῶν, ἀπὸ κινδύνων. Ἀμφότεραι προσοχῆς πολλῆς ἀξίαι.

ἡ α'

Τῷ μακαριωτάτῳ καὶ ἀγιωτάτῳ κλπ. τὴν ἀνήκουσαν πατριάρχαις προσκύνησιν ἀπονέμω.

† Μακαριώτατε, τί παθὼν, ἢ τί πρὸς ἐμοῦ λελύπησαι, τοσοῦτον μέμνησαι κατ' ἐμοῦ, καὶ κατατροφῶν τῶν ἐμῶν δυστυχιῶν ἀκορέστως οὐ λήγεις, ἀλλὰ πρῶτον τοῦ οἴκου μου ὑποβολαῖς οὐκ ἀληθέσι χρησάμενος τὸν κρατοῦντα κατηρέθισας ἀποκινήσά με, εἶτα καὶ τὸν κατ' ἀμοιβὴν μοι γενόμενον δούλον ἀσυνειδήτως ἀφείλες, καὶ τὸν ἀνταλλαγέντα κατέχεις, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν γαμετὴν τοῦ δούλου προεῖλου ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἔχοντα καὶ ἔλαβες ἂν, φασὶν, εἴπερ εἶχες ἰσχύν. Εἶτα ἔλεγες: τίνα ἠδίκησα, καὶ ἀδικήσω καὶ σέ' ὥσπερ ἔλεγες τίνα οὐχ ἠδίκησα, ἵνα καὶ τὸν πένητα εἰσὼ ἀδικητον. Πάντες θρυλλοῦσι τὸ πλεονεκτικὸν τῆς χειρὸς σου, καὶ ἀφείλες ἐκάστου, φασὶ, τὸ μεθ' ἰλαρότητος δοτὸν, βίαν τῷ ἐλεεῖν ἀνευθυριάστως ἐπάγων. Ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ ἔγνων τὸ ἀδικεῖν οὐκ ἔλαττον εἶναι τοῦ ἀδικεῖσθαι, πάντως ἂν ὑπηνέχθην πρὸς ἄμυναν· ἀτὰρ προδεδίδαγμαί πεῖρα ὅτι ἐπὶ τοῖτοις οὐκ ἐπινυστάζει

ἡ δίκη, καίπερ σχολαίῳ στείχουσα ποδὶ, καὶ βραδύτερον μέτεισι τοὺς ἀδικούντας, μετανοίας αὐτοῖς ἐπιμετροῦσα καιρὸν· ἤξει ὅμως ποτὲ ἀθρόον ἐπαγομένη τὸν ὄλεθρον. Ἐτι φείδομαί σου, αἰδοῖ τῆς ὀσίας τοῦ Νεκταρίου ψυχῆς· κάτοῖδα γὰρ καλῶς ἐκείνην ἄνωθεν ἐποπτεύουσαν (ἢ φησὶν ὁ μέγας Βασίλειος) καὶ καθορῶσαν τὰ δρώμενά σοι καὶ οἶμαι μεταμελομένην ἐφ' οἷς ὑπ' ἀφειλείας ἠπάτηται, μισθωτὸν ἀντὶ ποιμένος τῆς ἱερᾶς προστησαμένην ἀγέλης. Καὶ συμβουλεύω σε ἀπέχου τῶν τοιούτων πλεονεκτιμάτων, καὶ πόρρω στήθι ἀνοσιουργημάτων κατοχομένων σου τοῦ ἀξιώματος. Ὅτι δὲ πάντα τὸν τρυγίαν αὐτὸν τῆς κατ' ἐμοῦ σκευωρίας ἐκένωσας, οὐκ ἂν ἔξαρκος γένοιτο, δι' ὧν ὑπέθου ἰδιώτη τῷ καὶ πάντα καὶ τὰ φαυλότατα χαρίζομένῳ σοι καθυβρίζει με ἐπὶ πολλῶν, καὶ χλανίδα ὑπέσχου περιβαλεῖν τὸν ἀνόσιον, εἴπερ αἰκίσατο ἐμὲ τὸν πάντη τε καὶ πάντως τὰ κρεῖττω τε καὶ λυσιτελῆ ὑποθέμενόν σοι.

Καὶ τίς ἀνάσχοιτο ἀκούων πατριάρχην εἰς κωμωδίαν κατατιθέναι ἀνθρώπον ἐχεμυθίας καὶ σεμνότητος ἐραστήν; νῦν μὲν ὄμμασι καταστέλλων σου τὸ ὀλισθηρὸν καὶ κατάφορον τῆς γλώττης, νῦν δὲ καὶ τῷ ποδὶ θίγων καὶ ἀνακαλῶν πρὸς τὰ σεμνὰ τῶν ρημάτων, παρὰ τοῦ γέροντος καὶ τοῦτο λαβῶν. Λέξω γὰρ ὅπερ οὐ πόποθ' εἴρηκα.* Ἀπὸ Βρετανίας ἀνακομισθεὶς, ὡς μὴ ὄφελεν, εἰρηκέ μοι· θέλω τὰ νῦν σε συνέκδημον ποιῆσαι τῷ νέῳ πατριάρχῃ μετὰ μισθοῦ ρητοῦ.—Τίνος χάριν, εἰπὼν— δεῖται γὰρ ὁ ἀνὴρ, εἶπεν, καὶ λόγων ἀκροαματικῶν, καὶ μέντοι καὶ γραμματικῆς, καὶ τὸ πλέον ἐξελαύνεται εἰς βομολογίαν καὶ ἀθυροστομεῖ ἀσέμνως· ὄθεν, πρὸς συστολὴν τῆς ἀκρατεχολίας καὶ γλώττης ἀχαλίνου τάνδρος, χρῆναι φημὶ πλήκτρον ἀνακαλοῦντος αὐτὸν πρὸς τὸ σεμνόν τε καὶ εὐρυθμον, καὶ γὰρ κατήκοος λόγῳ ὁ ἀνὴρ τυγχάνει γε ὧν καὶ ῥᾶστα γνωσιμαχεῖ καὶ μεταμέλειται τοῖς πεπιρωμένοις ἔπεισι. Ταῦτά μοι τὸ τηλικαδε εἶπεν ὁ θεῖος ἀνὴρ· ἀλλ' οὐ κατὰ θυμὸν ἐμὸν ἐδόκει, ἀνδρα ἐν ἐξουσίᾳ ὄντα καὶ ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἀγαθῶν κατατροφῶντα ἀνακόπτειν τὰς ἐπὶ τὸ λέγειν ὀρμ(ὰς) καὶ θυμοὺς ἀνασυστάειν πατριαρχικοὺς, ἀπειπάμην τὴν ἀξίωσιν, εἰπὼν μόνον· ὀπηνίκα τύχη, οὐκ ἀμελήσω συνεισφέρειν τὰ δέοντα (πάρεσό μοι, ἀγία ψυχῆ, μάρτυς τῶν λεγομένων τότε). Καὶ μέχρι τίνος μὲν λέγοντός σου καὶ παρολισθηνοντος, ἢ βολαῖς ὀμμάτων τραχύτεραις ἐνητένιζον, ἢ κατὰ μόνας ὑπεθέμην τὸ χρηστολογεῖν, καὶ τὸ μεμαρτυρημένον τοῦ γέροντος εὕρισκον τοῖς ὠσί σου παρακαθήμενον, τοῦτ' ἐστὶ τὸ πείθεσθαι, ἐπήνουν τὴν προαίρεσιν καὶ ὡς εἰς φίλον ἀνάπτων τῆς ἐλπιδος πταισμάτα· ἀλλ' ὅταν ὑπερεχειλίσας πλοῦτου, ὅταν τὰ ταμεῖά σου ἐξερευγμένα ἐγένετο χρυσοῦ, καὶ τὸ

* ἐν τῷ πρωτοτύπῳ Θ' εἴρηκα.

σχοίνισμα τοῦ ὀρίων σου πεπλάτῃται, τῆνικαδε κατευ-
μεγέθησας τοῦ τὰ κρείττω ὑποθεμένου σοι· καὶ τὴν μὲν
πατριάρχαις σύνοικον μετριότητα εἰς ἀμετρίαν μετή-
γαγες λόγων ὑβριστικῶν, τὴν δὲ μακαριότητα εἰς
ἰχθυοθήκην γαστέρος ἐνόμισας κείσθαι, τὴν τε αὐτὴν
ταύτην ἀγιότητα εἰς ὕβρεις καὶ προπηλακισμούς ἀν-
θρώπων ἱερωσύνη περιβαλλομένων μετήνεγκας, οὓς
μὲν πόρρωθεν, οὓς δὲ κατὰ πρόσωπον διακωμωδῶν
καὶ χλευάζων καὶ πάντα κάλων κινεῖς διολύναι τοὺς
ἀπλημμελῶς περὶ σὲ διακειμένους.

Ἄλλὰ φήσεις ἴσως· τί σοι καὶ τῷ Προχόρῳ; Ἐρῶ
σοι· τί μοι καὶ τῷ Δοσιθέῳ; καὶ φημί, ἄμφω φίλω τὸ
ἄνδρε καὶ περιπύσω, καλῶ τε κάγαθῶ, καὶ μηδετέρῳ
τὰ θατέρου βεβαίως ἐξήγειλα·* τεκμήριον ἔχεις τὸ
μηδέποτε μηδαμῇ εἰπεῖν σοι πρὸς ἐκείνου φλαῦρον,
οὔτε δὲ οὐδ' ἐκείνῳ παρὰ σοῦ, φιλοτιμούμενος ἀναί-
στους ἔαν τὰ γλωσσαλγίας ἑκατέρου ταῖς καταλλήλων
διαβολαῖς **. Ἐτραγώδουν ὅμως τὰς κατ' ἑμοῦ ὕβρεις,
τοὺς ἀλόγους θυμούς, τοῦ συμβούλου σου τὰς ἀπειλάς,
τὰς μετὰ τρίτων διώξεις, πατριάρχου καὶ θέλοντος καὶ
ἀκούοντος καὶ ὄμμασι νεύοντος, κακείνου ἀντινεύοντος·
καὶ χαρᾶς καὶ γήθους ἐμπιπλαμένου σου καὶ βρῖθον-
τος τοῖς κατ' ἑμοῦ σκώμμασι, καὶ ὥσπερ τὸν Ὀλυμπιακὸν
διηνυκτός ἀγῶνα, καὶ τρόπαιον στήσαντος κατὰ τοῦ
ἀνδραπόδου κρεῖττον τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης. Ἄρα
τοῖς τοιούτοις περιλείπειται μοι ὄρη ἐπανακάμψαι,
καίπερ ὑποθήκαις τοῦ μεγάλου λογοθέτου ἐπανῆλθον·
νῦν δὲ τετέλεσταί σοι ὁ ἀγὼν, καθ' εἶλες τὸν ὑπὲρ σου
ἀπολογούμενον, ἐξωστράκισας τὸν τὰ χρηστά σοι ὑπο-
θέμενον, τὸν προασπιστὴν κατηδάφισας, τὸν τὰ σὰ ἀ-
νυπούλως καὶ ἀνοθεύτως πρεσβεύοντα τῶν οἰκείων ἀ-
πεστέρησας. Ἐγὼ δὲ, ἐκ τῆς οἰκίας ἀπάρας, μᾶλλον
δὲ ἀπαχθεις, μετὰ ὀκτῶ καὶ μόνον λεόντων ***, καὶ
ταυτὰ μοι κατηνάλωτο, καὶ τὰ πλείω κατέχονται σπλάγ-
χνοις ἀφιλοκτιρομένοις εἰς Βουκορέστι. Ἄλλ' οὐ πα-
ρεῖδεν ὁ δεσπότης Θεὸς δυστυχίας περισχιχοῦσθαι ψυχὴν
ἀπαραμύθητον, ἔθῃξε δὲ πρὸς ἔλεον ἄνδρα εὐ-
σεβείας καὶ ἀρετῆς ἐμπλεω, ἀνασώσειν με δι' ἰδίων
ἀναλωμάτων εἰς τὴν βασιλεύουσαν. Κἄκειθεν τὸν κα-
τάπλουν ποιήσομαι πρὸς τὸ στάδιον τῆς ἡσυχίας τὸν
Ἄθωνα. Καὶ εἰ μὲν ἀκούσω σοι (;) γνωσιμαχήσαντα
καὶ τῆς πλεονεξίας ἀποστάντα τοῦ δούλου, **** ἀκα-
ποσθήσομαι τῆς προτέρας περὶ σὲ διαθέσεως· εἰ δὲ ἐμ-

* βεβαίως "ἐξήγειλα,...

** οὕτως ἐστὶ γεγραμμένον ἀπὸ γε "ἀνιάτους ἔαν τὰς
γλωσσαλγίας ἑκατέρου, ταῖς κατ' ἀλλήλων διαβολαῖς;.. ἢ ἀ-
ναύδους ἔαν· διότι ἐν τῷ χειρογράφῳ δυνατὸν 'ν' ἀναγνώσθαι
καὶ ἀναύστους· ἀλλὰ τὸ στ πῶς ἐγράφη ἀντὶ δ;

*** βεβαίωτα μεταφράζει λέοντας τὴν λέξιν ἀσλανία,
τὸ τότε ἐν χρήσει νόμισμα.

**** οὕτως ἐστὶ γεγραμμένον ἴσως "οὐκ ἀποστήσομαι, ἔαν ἡ
ἐννοία τυχαῖν εὐδωμένην.

μένεις τῇ πλεονεξίᾳ, εἰσὶ κριταὶ καὶ Θεὸς καὶ ἄνθρωποι.

Ἐρρωσο κατὰ τὸν διπλοῦν ἄνθρωπον, εἴθε· καὶ ὑ-
περεύχοιο τοῦ ἀνδραπόδου. Τὸν τελίξην* καὶ ἔτι τὸν
κακὸν ἄνθρωπον ἐρμηνεύσω ὕστερα ἂν μὴ ὁ διάκονος
ἀνήγγειλε τοῦτ' ἐστὶν οὐ κατ' ὑμετέραν ὑπόληψιν,
κατ' ἔμῃν δὲ πρόθεσιν, οἷς ἀμοιβὴν μετὰ πνευματικῆς
χάριτος καὶ εὐαγγελικῆς εἰρήνης ὁ δεσπότης ἐπὶ τὰς
διαβολὰς ἐχώρει πληρώσων, καὶ πεπλήρωκε, καὶ ἐ-
θριάμβευσε καὶ τὸ πένταθλον ἤνυσε· καὶ ἄλλος Ἡρα-
κλῆς ἀνεφάνη, καὶ ἡ πρᾶξις πρὸς ἀποθέωσιν τελεντᾶ,
εἰς ἣν ὁ δυνάστης ** ἐπείγεται.

1680 ἀπριλίῳ 29, ἀπὸ Μπρασσοβόν

τὸ τῆς παρ' ὑμῖν κωμωδίας ἀνδραπόδου.

ἡ β'

Μακαριώτατε, σοφώτατε, θεοπρόβλητε, καὶ φιλοστορ-
γώτατε ἡμῶν πάτερ, αὐθέντα καὶ δέσποτα θεοσεβέ-
στατε, τὴν σὴν μακαριότητα δουλικῶς προσκυνοῦντες·
τὰ ἴχνη τῶν ἱερῶν αὐτῆς ποδῶν ταπεινοφρόνως ἀ-
σπασζόμεθα ἀπαξάπαντες ἡμεῖς οἱ δοῦλοι τῆς οἰκίας
τὴν ἀνήλιον ταύτην ὑπώρειαν τοῦ Μπρασσοβού ἐξ
ἀμαρτιῶν μας πολλῶν παροικοῦντες.

† Τὸ προσκυνητὸν, πολυέραστον, καὶ πολυπόθητον
ἡμῖν τίμιον γράμμα τῆς ἡμετέρας μακαριότητος, τὸ
κατὰ τὴν ιβ' τοῦ δεκεμβρίου μηνὸς ἀπὸ Ἀνδριανου-
πόλεως γεγραμμένον ὑπὲρ χειρῶν, καὶ γονυπετοῦντες,
ἐνηγκαλίσθημεν, καὶ περιχυθέντες ὁμοθυμαδὸν τῇ τού-
του ἐπιφανείᾳ, οἱ μὲν νοερώς ἤψαντο τῶν κρασπέ-
δων τῶν ἱερῶν ἐνδυμάτων τῆς, καὶ ἠσπάζοντο τὰ ἴχνη
τῶν ποδῶν τῆς, οἱ δὲ ὑπὸ ἀνεϊκίστου εὐλαβείας τῆς
πρὸς αὐτὴν, καὶ αὐτὰς τὰς σεβασμίας χεῖρας τὰς ὑπο-
γραψάσας, καὶ τὴν χριστιανικωτάτην γλωττίαν τῆς τὴν
ὀδηγοῦσαν ἀείποτε πρὸς τὸ ἡμῖν συμφέρον, καὶ ἐπωφελεῖς
κατέλαβον ἀνεπαφῶς, καὶ ἠσπάζαντο χαρμωδῶς, δό-
ξαν ἀναπέμψαντες τῷ σώσαντι, καὶ διατηρήσαντι αὐ-
τὴν ἀγίῳ Θεῷ. Ἐδέχθημεν κοινῶς καὶ τὰς πλουσίας
πατρικὰς εὐχὰς, καὶ δεσποτικὰς εὐλογίας τῆς, ὧν ἕνεκα
καὶ πλείστας ὕσας ἀνθομολογοῦμεν τὰς χάριτας τῆ ὑ-
μετέρα δεσποτικῆ εὐμενεῖα. Ἐγνωμεν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ
πνευματικῶς καὶ χριστιανικῶς γραφόμενα, καὶ παραι-
νούμενα, καὶ αὐθις, καὶ πολλάκις σὰς εὐχαριστοῦμεν,
ὅπου ἀείποτε καὶ πόρρωθεν φροντίζετε ὑπὲρ τῆς ἡμε-
τέρας συστάσεως, καὶ μᾶς ρυθμίζετε, καὶ μᾶς ἀνακτᾶ-
τε, ὡς πατὴρ φιλοστοργώτατος, διὰ τῆς γλυκειᾶς σας
καθοδηγίας, καὶ παραινέσεως.

(ἔπεται τὸ τέλος)

M. I. Γ.

* παρεφθάρη πιθανῶς ἡ τουρκικὴ λέξις ντιλμπάζ σημαίνουσα
στωμύλον καὶ φλῆναφον.

** ἡ λέξις δις ἐγράφη καὶ διωρθώθη· φαίνεται μοι ὅτι
ἤθελε 'να γράψῃ δεσπότης.

ΜΙΑΤ. ΚΑΡΑΒΟΚΤΡΟΤ

ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ (ΝΟΜΟΙ) ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθμὸν 24)

Νέοι κτηματικοὶ νόμοι καὶ κληρονομικοί

«Διὰ τοῦ νέου νόμου οἱ περιορισμοὶ οὗτοι ὡς καὶ ἄλλοι τῆς αὐτῆς φύσεως, οἵτινες ἐστενοχώρουν τὸ δίκαιον τῆς ἰδιοκτησίας, κατηργήθησαν, αἱ κληρονομικαὶ τάξεις ἐν περιπτώσει κληρονομίας ἐπληξήθησαν, τὰ βακουφικὰ γήπεδα ὑπεβλήθησαν εἰς τὰς αὐτὰς διατάξεις περί τε τῶν δικαίων ἰδιοκτησίας καὶ κληρονομίας καὶ αἱ περιπτώσεις ἀκληρίας ἠλαττώθησαν.

Δι' ὅλων τῶν μέσων τούτων ἐξησφαλίσθη ἡ αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καλλιεργητῶν τῆς γῆς καὶ τῆς δραστηριότητός των.

Νόμος περὶ πωλήσεως ἁδιανεμητῶν κτημάτων.

Αἱ σχετικαὶ περὶ ἁδιανεμητῶν ἀκινήτων ὑπεβλήθησαν εἰς διακανόνισιν διοικητικὴν ἢ δικαστικὴν ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐτέρου τῶν διαφερομένων.

Τοιοῦτῳ τρόπῳ πολλαὶ τῶν ἰδιοκτησιῶν τούτων, αἵτινες πρότερον δηλαδὴ καθ' ὃν χρόνον τοιοῦτο σύστημα ἐνεργείας δὲν ὑπῆρχε δὲν ἠδύνατο νὰ πωληθῶσιν οὐδὲ νὰ ἐκτιμηθῶσιν εἰς χρήματα, προεφυλάχθησαν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς.

Νόμος περὶ ὑποθήκης ἀκινήτων

«Τὰ ἀκίνητα, ὧν ἡ ἐλευθερία τῆς διαθέσεως οὕτως ἐξησφαλίσθη, θὰ δύνανται νὰ χρησιμεύωσιν ὡς ἐγγυήσις διὰ χρέη, παρεχωρήθη δὲ δίκαιωμα προνομίου εἰς τοὺς ἐγγυόχους δανειστάς διὰ νὰ δύνανται νὰ λαμβάνωσιν τὰ χρηματὰ των.

Ἐκτὸς τούτου ἐγένετο δεκτὸν ἵνα τὰ οὕτω συναπτόμενα συμβόλαια δύνανται νὰ γίνωσιν εἰς διαταγὴν οὕτω ἡ ἀξία τῶν ἀκινήτων δύνανται νὰ περάσῃ ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα ἐν ταῖς γενικαῖς ἐννόμοις πράξεσι καὶ ἡ κατάστασις αὕτη παρέχει οὕτω μέσα εἰς τὰς προσωπικὰς πρωτοβουλίας.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ οἱ καλλιεργηταὶ γαιῶν εἶναι σήμερον ἐλεύθεροι νὰ διαθέσωσι περὶ τῶν γαιῶν

αὐτῶν συμφώνως τοῖς συμφέρουσιν αὐτῶν, δύνανται νὰ ἐπωφεληθῶσιν αὐτῶν κατὰ τὴν ἀρέσκειάν των.

Οἱ δανεισταὶ ἔχουσιν ἐγγυήσεις, δύνανται μετὰ τὸν θάνατον τῶν ὀφειλετῶν αὐτῶν νὰ κατασχωσιν τὰ ἀκίνητα κτήματα τούτων, πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν δικαίων των.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ὑποθηκικοὺς δανειστάς, τὰ δίκαια τούτων εἰσὶν ἐξησφαλισμένα ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ δὲν προσβάλλονται οὔτε ὑπὸ τοῦ θανάτου, οὔτε ὑπὸ τῆς πτωχεύσεως, οὔτε ὑπὸ τῆς ἀκληρίας.

Διὰ τὸν γεωργὸν ἡ παρὰ τῶν γαιῶν του παρεχομένη ἐγγυήσις ἐπαυξάνει τὴν προσωπικὴν του πίστιν, καθ' ὅσον δύναται νὰ προμηθευθῇ εὐκόλως καὶ μὲ εὐθηνούς ὄρους περισσότερα χρήματα ἢ ἄλλοτε καὶ νὰ ἐπαυξάνῃ τὴν ἀξίαν τῶν γαιῶν.

Νόμος περὶ καταργήσεως Γεδικίων

«Τῶν Γεδικίων, δι' ὧν κτήματά τινα ἐβαρύνοντο, καταργηθέντων ἐν τῇ Πρωτευούσῃ καὶ τοῖς πέριξ αὐτῆς, αἱ περιπλοκαὶ, αἵτινες ἐγίνοντο περὶ τὰ ἀκίνητα τὰ ἔχοντα τοιαῦτα γεδίκια, ἐξέλιπον διὰ τοῦ γεγονότος τούτου.

Νόμος περὶ καθορισμοῦ κτηματων

«Πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἀνωτάτων ὠφελιμάτων αἵτινα δύνανται νὰ προέλθωσιν ἐξ ὅλων τῶν παραχωρηθεισῶν εὐκολιῶν καὶ πλειοεκτημάτων ἐδέησε νὰ ἀνανεωθῶσιν καὶ ἀποκαταστῶσιν ἐπὶ νέων βάσεων οἱ τίτλοι ἰδιοκτησίας, ὡς καὶ αἱ αἱ ἐγγραφαὶ αὐτῶν ἐν τοῖς περὶ ἀκινήτων Κώδιξιν. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ δὲ τούτῳ συνετάχθη ὁ νέος περὶ καθορισμοῦ τῶν γαιῶν νόμος. Ἄμα οὗτος ἐπικυρωθῆ καὶ τεθῆ ἐν ἐνεργείᾳ, οἱ ἡμέτεροι ἰδιοκτῆται ἀκινήτων θὰ δύνανται νὰ ὠφελῶνται ἐξ' ὅλων τῶν ἐγγυήσεων καὶ εὐκολιῶν, ὧν ἀπολαύουσι τὰ πεπολιτισμένα Ἔθνη, καθόσον τότε οἱ τίτλοι οὗτοι ἰδιοκτησίας θ' ἀποκτηθῶσιν τὴν ἀνωτάτην αὐτῶν πραγματικὴν ἀξίαν δηλαδὴ θὰ θεωρῶνται ὡς παρέχοντες πλήρη καὶ τελείαν ἀπόδειξιν μέχρι προσβολῆς ἐπὶ πλαστότητι».

(ἔπεται συνέχεια)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. Μετὰ τῆς εἰθισμένης ἐπισημότητος ἑωρτάσθη ἡ ἑορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκ. Πατριάρχης κ. Γερμανὸς ὁ Ε' ἐλειτούργησε μετὰ τῶν σεβασμιωτάτων μελῶν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, διανείμας καὶ τὸ ἱαντίδιον εἰς τὸ συρρεῦσαν ἀπειροπληθὲς ἐκκλησίασμα. Μεθ' ὃ ἀνελθὼν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Πατριαρχῶν ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τῶν ἁγίων ἀρχιερέων.

Ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ προσελθόντες παρὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητι υπέβαλον τὰ εὐλαβῆ αὐτῶν συγχαρητήρια οἱ ἐπίτροποι τῶν Ἁγίων Τόπων, αἱ διοικητικαὶ ἀρχαὶ τῶν ἀνωτέρων ἐθνικῶν ἡμῶν καθιδρυμάτων μετὰ τοῦ ἐν αὐτοῖς ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ, οἱ ὁμογενεῖς γερουσιασταὶ καὶ βουλευταὶ, καὶ πλῆθος ἐπιστημόνων καὶ λογίων, ἐμπόρων, τραπεζιτῶν καὶ πάσης τάξεως ὁμογενῶν, ἐκδηλωθείσης ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τῆς βαθείας εὐλαβείας καὶ λατρείας τῆς ἡμετέρας κοινωνίας πρὸς τὸ Σεπτὸν τοῦ Πρωθιεράρχου ἡμῶν πρόσωπον.

Ἐκ τῶν πρώτων ὡσαύτως προσῆλθον καὶ υπέβαλον τὰ σέβη καὶ τὰ συγχαρητήρια αὐτῶν τῆς Α. Θ. Παναγιότητι, ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Δ. Πανᾶς μετὰ τοῦ ἀνωτέρου τῆς Βασιλικῆς Πρεσβείας προσωπικοῦ καὶ ὁ γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Πεζᾶς.

Συμφώνως δὲ τῇ κρατούσῃ τάξει ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνοδευομένη ὑπὸ τῆς πατριαρχικῆς ἀκολουθίας ἀντεπεσκέφθη τὴν μεταμεσημβριανὴν τῆς Παρασκευῆς τοὺς σεβασμιωτάτους ἁγίους συνοδικούς ὡς καὶ τὸν παρ' ἡμῖν Ἐπίτροπον τοῦ Παναγίου Τάφου.

Πατριαρχικὴ χοροστασία.—Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκ. Πατριάρχης κ. Γερμανὸς ὁ Ε' ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ παρισταμένου ἀπειροπληθοῦς ἐκκλησιάσματος. Τῇ Α. Θ. Παναγιότητι συνεχοροστάτησαν καὶ τινες τῶν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν.

Πατριαρχικὰ συγχαρητήρια.—Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς πρώτης τοῦ νέου ἔτους παρὰ καθολικοῖς, ἡ Α. Θ. Παναγιότης διεβίβασε τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ διὰ τοῦ Α' γραμματέως τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κ. Π. Νικολοπούλου τὰ πατριαρχικὰ συγχαρητήρια αὐτῆς ἅπασιν τοῖς ἐξοχωτάτοις πρεσβευταῖς τῶν καθολικῶν Κρατῶν.

Ἐθν. Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα.—Τῆς Ἐφορείας τῶν Ἐθν. Φιλ. Καταστημάτων δι' αἰτήσεως αὐτῆς δηλωσάσης ὅτι λήγει ἡ περίοδος τῆς ἐν τῇ Ἐ-

φορείᾳ παρεδρείας τῶν ἀξιοτίμων μελῶν αὐτῆς κκ. Μ. Σινιόσογλου, Β. Κουρεμένου, καὶ Ι. Κωνσταντινίδου, οἵτινες οὐχ ἤτιον τυγχάνουσι καὶ αὐτῆς ἐκλέξιμοι, τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον, ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτοῦ τῆς παρελθούσης παρασκευῆς, ἐξέλεξεν ἐκ νέου ὡς ἐφόρους τοὺς ἀξιοτίμους κκ. Β. Κουρεμένον καὶ Ι. Κωνσταντινίδην, ἀντὶ δὲ τοῦ κ. Μ. Σινιόσογλου τὸν κ. Θησέα Παπαδόπουλον.

Ι. Σύνοδος. Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ ἡ Ι. Σύνοδος συνῆλθεν εἰς τὴν τελευταίαν αὐτῆς πρὸ τῶν ἑορτῶν συνεδρίαν, καθ' ἣν, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν διαφόρων μητροπολιτικῶν ἐκθέσεων, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἠυχήθη ὑπὲρ τοῦ αἰσίου ἑορτασμοῦ τοῦ Δωδεκαήμερου, τῶν ἁγίων συνοδικῶν ἀντευχθέντων τὰ δέοντα τῇ Α. Θ. Παναγιότητι.

Ἀναχώρησις μητροπολίτου.—Τῇ παρελθούσῃ ἐβδομαδί ἐπανάκαμψεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ ἐπί τι διάστημα παρ' ἡμῶν παραμείνας πανιερ. μητροπολίτης Προύσης κ. Δωρόθεος.

Ἐκκλησιαστικὴ εὐαρέσκεια. Τῷ ἐντιμολογ. ἄρχοντι Μ. πρωτεκδικῶ καὶ Α' γραμματεῖ τοῦ Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διδάκτορι κ. Π. Νικολοπούλῳ, ἀποφάσει τοῦ Συμβουλίου, ἐξεφράσθη διὰ πατριαρχ. πιττακίου ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἡ ἰδίᾳ τῆς Α. Θ. Π. εὐαρέσκεια ἐπὶ τῇ μετὰ πολλῆς ἀφοσιώσεως καὶ λεπτότητος καὶ προσοχῆς ἐκπληρώσει τῆς ἀνατεθείσης εἰς αὐτὸν ἐντολῆς—Ἐπίσης καὶ τῷ Α' γραμματεῖ τοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου καὶ νομικῷ συμβούλῳ τῆς Ι. Συνόδου κ. Ἀρμοδίῳ Χαμουδοπούλῳ ἐξεφράσθη κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἡ εὐαρέσκεια αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ ἐπιτυχεῖ ἀντικαταστάσει τοῦ ἐπί τι διάστημα ἀπουσιάσαντος Α' γραμματέως αὐτοῦ.

Περιεχόμενα:

Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ — Βοήθημα εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐν τῇ Δύσει ἐλληνικῶν ἀποικιῶν— Μιλτ. Καρδοκουροῦ Τὰ δίκαια (νόμοι) καὶ τὰ δικαστήρια ἐν Τουρκίᾳ — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Δικαστικὰ ἀγγελία.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ἐκδίδεται ἅπασι τῆς ἐβδομάδος — Συνηδρομὴ ἑτησίᾳ προκαταβαλλομένη Καθ' ὄλον τὸ ὄθωμ. κράτος μετ. ἀργ. 5, διὰ τὸν κατώτερον κληρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3, ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγ. 25. — Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ προέδρου τῆς διευθυνούσης ἐπιτροπῆς σεβασμ. μητροπολίτου Αἴνου κ. Ἰωακείμ. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου ὡς ταμίου μετὰ τῆς σφραγίδος τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας».

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον.

Ἡ Ἀθηνᾶ Μ. Ξανθοῦλη, τὸ γένος Κούη, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπὴκος ὀθωμανῆ, τῶς κάτοικος Βεΐ ὀγλοῦ πόλεως, (Κιουτσούκ-Καπριστάν, ἀπάρτεμάν Χαμιδὴ βέη) ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν προσεχῆ δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὠραν 8 1/2 π. μ. εὐρωπ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως, εἴ μφανισθῆ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, ἐνώπιον τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἐαυτῆς συζύγου Μιχαήλ Α. Ξανθοῦλη, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, ἐμποροῦπαλλήλου, κατοικοῦ Βεΐ ὀγλοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγῆ ἐπὶ διαζεύξει δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν, ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων α' Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 16 Δεκεμβρίου 1914.

Ὁ πρόεδρος

+ Ὁ μητροπολίτης Πολύκαρπος Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρχιεπίσκοπος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Κωνσταντῖνος Παπᾶ Σακελλαρίου Γεωργίου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὴκος ὀθωμανὸς ἄεργος κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην ἰκάσιμον Δευτέραν καὶ ὠραν 8 1/2 π. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως, ἐμφανισθῆ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Χρυσούλας Κ. Παπᾶ Σακελλαρίου Γεωργίου, τὸ γένος Κωνσταντίνου Ἐκμεκτσῆ, ὑπηκόου ὀθωμανῆς τῆς γυναικεῖα ἐπαγγελλομένης, κατοικοῦ Βεΐ ὀγλοῦ (Ἀϊναλῆ Τσεσμέ) ἐπὶ διαζεύξει.

Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆ περὶ διαζεύξεως δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων α' Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ «Πρόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 1 Δεκεμβρίου 1914. 2

Ὁ πρόεδρος

+ Ὁ μητροπολίτης Πολύκαρπος Ὁ Α' γραμματεὺς

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἡλίας Α. Ἐραιμιδῆς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὴκος ὀθωμανὸς, ἄεργος τῶς μὲν κάτοικος Βεΐ ὀγλοῦ Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην ἰκάσιμον Δευτέραν καὶ ὠραν 8 1/2 π. μ. εὐρωπαϊστὶ, μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν (ἀριθ. 31) ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῆ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς

ἐναγομένος ὑπὸ τῆς συζύγου ἐαυτοῦ Εὐρυδίκης Ἡλ. Εὐφραμίδου, θυγατρὸς Εὐστρατίου Δεληγιάννη, ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τῆς οἰκίακῆ ἐπαγγελλομένης, κατοικοῦ Βεΐ ὀγλοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὁδὸς Τσικμάς ὅπισθεν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆ περὶ διαζεύξεως δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων α' Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 25 Νοεμβρίου 1914.

Ὁ πρόεδρος

+ Ὁ μητροπολίτης Πολύκαρπος 3

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρχιεπίσκοπος Δ. Χαμουδόπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΡΟΥΣΗΣ

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ἡ Ἀναστασία Ἰορδ. Θάνου, τὸ γένος Στ. Φούντα, ὀρθωμένη ἐκ Τριγλίνας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην Πέμπτην καὶ ὠραν ἄη τουριστὶ μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως, ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Προύσης, αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Ἰορδάνου Θάνου κατοικοῦ Τριγλίνας, ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντία δὲ περιπτώσει ἐπιτραπήσεται ἡ ἐρημοδικία.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων α' Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ «Χρόνου».

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Προύσης, τῇ 15 Νοεμβρίου 1914.

Ὁ πρόεδρος

3

+ Ὁ Πρόεδρος ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

Ν. Α. Σαρούδης

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐν Μακροίκιῳ.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 20 ἐρήμην ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης μεταξὺ Εὐθυμίου Λεβαντῆ καὶ τῆς Εὐθυμίας Λεβαντῆ.

Διὰ τὰ ὅσα

Δικάζον ἐρήμην καὶ ἀπορᾶσιζον παμφηρεῖ:

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2263 καὶ χρονολ. 16 Φεβρουαρίου 1914 ἀγωγὴν τοῦ Εὐθυμίου Λεβαντῆ ὡς νόμιμος καὶ βᾶσιμος.

Κηρύσσει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγομένης Εὐθυμίας γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτῆς.

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρουσίας ἀποφάσεως διὰ τῶν ἐν Κων/πόλει ἐκδιδόμενων ἐφημερίδων α' Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐπιτίθει τῇ ἐναγομένῃ Εὐθυμίᾳ ὡς ἠτηρηθεῖσα ἐν τῇ δίκῃ τὴν δικαστικὴν δαπάνην ἀνοῦσαν εἰς γρόσια διακόσια (ἀρ. 200), προκαταβαλλομένην ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύοντος.

Ἐκρίθη, ἀπερασίθη καὶ ἐδημοσιεύθη τῇ 17 Νοεμβρίου 1914 ἐν Θεραπείαις.

Ὁ πρόεδρος

+ Ὁ μητροπολίτης ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ 2

Ὁ γραμματεὺς

ἀρχιεπίσκοπος Νικ. Γ. Βαφειδῆς.

Ἐπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΕΙΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ